COMUNICAT

În zilele de 16 şi 17 iulie 1956 a avut loc şedinţa plenară a C.C. al P.M.R.

Plenara a ascultat raportul cu privire la măsurile pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al P.M.R. privind transformarea socialistă a agriculturii, raport prezentat de tovarăşul Al. Moghioroş.

În urma dezbaterilor ce au avut loc, plenara a adoptat în unanimitate hotărîri corespunzătoare.

Tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a prezentat plenarei o dare de seamă cu privire la convorbirile care au avut loc între delegaţia guvernamentală a R.P.F.I. în frunte cu tovarăşul Iosip Broz Tito şi delegaţia guvernamentală a R.P.R.

Plenara şi-a exprimat în unanimitate satisfacţia faţă de rezultatele obţinute, care şi-au găsit expresia în Declaraţia comună a guvernelor R.P.F.I. şi R.P.R. şi comunicatul cu privire la relaţiile între Partidul Muncitoresc Romîn şi Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia.

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2243 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 19 iulie 1956

Tineretul traduce în viaţă hotărîrile Congresului U.T.M.

* * *

Intorcîndu-se de pe teren, fotoreporterul nostru Eugen Csicos a adus fotografia de mai sus şi cîteva însemnări într-un carneţel: „La Uzinele Textile din Timişoara brigada I-a de tineret, condusă de utemista Dum Maria este fruntaşă în producţie. Aceasta pentru că brigada îşi depăşeşte cu regularitate normele de lucru aşa cum a făcut de pildă în luna iunie cînd a obţinut o depăşire de 106,5 la sută a planului. Brigada lucrează la trei părţi de ring aplicînd metoda Covaliov". Se mai aminteа acolo şi despre buna calitate a produselor brigăzii.

La ce gînduri frumoase despre brigada aceasta ne invită doar nişte însemnări fugare!

Intovărăşire agricolă în Bădeştii Bătrîni

Intr-o adunare generală, utemiştii din Bădeştii Bătrîni, raionul Filiaş au dezbătut documentele Congresului al II-lea al partidului, din care şi-au însuşit sarcinile ce le revin lor. Indată după asta s-a constituit un comitet de iniţiativă, compus din utemistul Constantin Leoveanu şi ţăranii muncitori Ion Constantin şi Ion Trancă. Au fost apoi organizate adunări ale ţăranilor muncitori din sat, în care s-au citit şi discutat statutul model al gospodăriilor colective şi cel al întovărăşirilor agricole. Incă de la primele adunări, mai mulţi ţărani muncitori, între care Ion Budulan, Ştefan Creţu, Păun Ştefan, au făcut cereri de înscriere în întovărăşire. Munca politică s-a intensificat. Un număr de 12 agitatori utemişti şi-au lămurit mai întîi părinţii, apoi şi pe alţi consăteni. Rezultatul s-a văzut în scurtă vreme, 54 de familii au inaugurat aici o întovărăşire agricolă, căreia i-au dat numele „Vasile Roaită".

Corespondent
GHIŢA NICOLAE

Hărnicia tinerelor textiliste

Pe zi ce trece, tinerele textiliste de la fabrica „11 Iunie" din Piteşti, obţin noi şi însemnate succese în producţie. Tinerele textiliste, încadrate în 56 brigăzi de producţie, desfăşoară larg întrecerea socialistă, depăşindu-şi cu regularitate normele. Brigada condusă de tînăra Ioana Brînză, aplicînd metode înaintate de lucru — ca Antonina Jandarova, marşrut etc. — a dat cu 12 la sută mai multe produse decît prevedea planul, realizînd totodată o economie de 1.080 lei. Rezultate de seamă au obţinut şi tinerele din brigada tovarăşei Ioana Constantin, care au reuşit să reducă deşeurile cu 3 la sută.

Creşte necontenit numărul fruntaşilor în producţie. Maria Curea, Teodora Stanciu, Maria Liberman îşi depăşesc zi de zi planul cu cîte 10—15 procente şi, de cîtva timp, ele se află printre fruntaşii fabricii. Pe de altă parte, 7 tinere — printre care Elena Duţă, Filofteia Radu şi Ioana Tănăsescu — au cucerit titlul de „cel mai bun filator" pe fabrică.

Corespondent
NIC. MARIN

Răspunsul brigadierilor de la Vatra Luminoasă la o înflăcărată chemare

Brigadierii, muncitorii, tehnicienii, funcţionarii şi inginerii de pe şantierul tineretului „Vatra Luminoasă" — Bucureşti, însufleţiţi de dorinţa de a traduce în viaţă Directivele Congresului al II-lea al P.M.R., răspund chemării la întrecerea socialistă lansată în cinstea zilei de 23 August de colectivul şantierului naţional al tineretului de la Năvodari. In dorinţa de a termina în timp lucrările, ne angajăm ca pe perioada 15 iulie— 23 August să îndeplinim planul de producţie în proporţie de 102 la sută.

Pînă în ziua de 23 August vor fi gata următoarele lucrări:

Pe lotul S.M.S. „23 August" vom termina lucrările la roşu ale policlinicii, ale centralei termice şi anexele spitalului. De asemenea vom fi gata cu construcţia rezervorului de păcură.

Pe lotul din B-dul Muncii vom termina turnarea fundaţiilor la corpurile A 2 şi centrala termică.

Toate lucrările vor fi de cea mai bună calitate.

In formele de calificare pe locul de muncă, vom cuprinde 30 de brigadieri.

Vom realiza economii de 40.000 lei la cărămidă, ciment şi agregate prin folosirea continuizării, a stivuirii corecte a materialelor şi prin întrebuinţarea lor judicioasă pe locul de muncă.

Se vor crea brigăzi complexe care vor lua lucrări în acord global la săpături, betoane şi zidărie (de ex. la canalul de distanţă).

Vom crea condiţii optime pentru desfăşurarea activităţii cultural-educative în rîndurile brigadierilor.

Secretarul organizaţiei de bază P.M.R.
MARIN STAN

Şeful şantierului
Ing. VASILE NICULESCU

Secretarul comitetului U.T.M.
FRANCISC VAIDA

Preşedintele comitetului de întreprindere
CONSTANTIN NIŢU

Brigada celor destoinici

Brigada tineretului condusă de utemistul Vulpe Nicolae este răsfăţata uzinei. Peste tot se vorbeşte despre ea. La gazeta de perete, în darea de seamă a comitetului U.T.M.; fotografiile membrilor brigăzii sînt pe panourile de onoare. Dacă intri în uzină nici nu apuci să deschizi bine gura întrebînd de tineri fruntaşi, că imediat eşti poftit în secţia tratamente termice unde lucrează vestita brigadă. Ca să fim drepţi însă, trebuie să recunoaştem că succesele brigăzii sînt bine meritate.

In momentul de faţă brigada lucrează în contul anului 1963. Dar nu despre aceasta am vrea să vorbim. Am vrea să facem puţină... istorie. Adică să vorbim despre trecutul brigăzii.

...Era prin anul 1948. La chemarea organizaţiei o mînă de tineri de la călitorie au hotărît să se constituie într-o brigadă de tineret. Experienţa muncii într-o asemenea brigadă nu exista. Dar exista dorinţa unanimă de a contribui la consolidarea tinerei noastre industrii. Au urmat planurile anuale de producţie, pregătirea şi înfăptuirea primului cincinal, etape care au marcat atît dezvoltarea uzinei, cît şi a muncitorilor ei.

Mulţi dintre tinerii care au constituit la început brigada nu mai muncesc în ea şi nici în uzină. Şi nici uzina nu mai seamănă cu cea din 1948. Dar şcoala de muncitori înaintaţi şi-au făcut-o aci, în uzină, în brigadă, crescuţi de organizaţie, îndrumaţi cu dragoste de comunişti. Poate că odată se va vorbi de călitorul Bobocea Ion, astăzi activist al regiunii de partid, de foştii membri ai brigăzii, Teodoru Jan şi Arsene Petre, astăzi ofiţeri şi de alţi tineri care au pornit din brigadă pe drumurile largi deschise de partid oamenilor muncii.

Puţini dintre acei care au format pentru prima oară brigada mai lucrează şi astăzi în ea. Dar nu aceasta e important. Important este că începînd de la primul şi pînă la ultimul membru al brigăzii, toţi luptă pentru păstrarea gloriei brigăzii, pentru continuarea tradiţiilor ei frumoase.

„In brigadă n-avem nevoie de trîntori!"

„Toţi membrii brigăzii noastre trebuie să devină oameni culţi".

„Să trăim o viaţă civilizată, demnă, cu adevărat tinerească!"

Acestea sînt lozincile brigăzii. Sugeac Victor a lucrat prin diferite secţii şi nimeni n-a fost mulţumit de el. La un moment dat toţi căutau să se descotorosească de Sugeac. Era leneş, indisciplinat; avea o viaţă personală dezordonată. Cine avea nevoie de un asemenea muncitor?

— Să-l luăm în brigadă — şi-au spus tinerii. Astăzi nici nu-l mai deosebeşti de restul membrilor brigăzii. Dragu Nicolae, la fel.

Membrii brigăzii participă împreună la învăţămîntul politic, amenajează un teren de volei pe un loc nu de mult inundat de bălării şi gunoaie, colectează fier vechi, merg la cinematograf, se vizitează între ei. Din cei 11 utemişti, membri ai brigăzii, unul a devenit de curînd membru de partid, trei au intrat în rîndurile candidaţilor de partid, doi se pregătesc să ceară organizaţiei recomandările necesare.

Mai trebuie şi alte argumente care să dovedească că brigada îşi merită renumele? Noi sîntem de părere că nu.

Bătălia pentru strîngerea recoltei se află în plina desfăşurare. Lucrătorii G.A.S.-Segarcea nu zăbovesc o clipă spre a vedea cît mai degrabă strîns rodul sutelor de hectare de păioase.

In clişeul nostru puteţi vedea combina „Super-class" care, după două ture, descarcă în saci grîul treierat. Pentru evitarea oricăror pierderi de boabe, tov. Petre Beleazu şi Ion Opriţă fac încărcarea sacilor pe prelate.

Lucruri bune la Oprişor

Ecoul documentelor Congresului al II-lea al U.T.M. a pătruns pînă în cele mai depărtate organizaţii U.T.M. din satele raionului Pleniţa, regiunea Craiova.

In comuna Oprişor, de exemplu, a avut loc nu de mult o adunare generală a organizaţiei de bază, unde s-a analizat participarea tineretului din comună la întreţinerea culturilor şi transformarea socialistă a agriculturii.

Numeroşi tineri care au luat cuvîntul la discuţii au făcut propuneri preţioase. Adunarea generală a adoptat un plan de măsuri cu sarcini concrete, repartizate fiecăruia din cei peste 90 membri ai organizaţiei U.T.M.

Măsurile adoptate de adunarea generală au început a prinde viaţă chiar din primele zile. De pildă, au fost create 9 echipe pentru paza ariilor, compuse din 36 tineri, iar un număr de 42 tineri au fost repartizaţi pentru a lucra în calitate de responsabili la punctele sanitare, bibliotecari şi agitatori. Au mai fost create 3 echipe pentru ajutorarea familiilor de bătrîni şi văduve, după metoda folosită de tinerii din comuna Armăşeşti. Aceste echipe sînt compuse din 32 tineri.

De asemenea, organizaţia U.T.M., a luat sub patronaj 2 arii ale tineretului, care pînă în prezent au fost amenajate şi dotate cu cele necesare. Ca delegaţi de batoză, responsabili de arii şi coşari au fost repartizaţi cei mai buni utemişti.

Pentru mobilizarea tineretului în activitatea de transformare socialistă a agriculturii, organizaţia U.T.M., sub conducerea organizaţiei de partid, a constituit 6 echipe cuprinzînd un număr de 18 tineri fruntaşi din gospodăria colectivă şi întovărăşirile agricole. Munca acestor tineri a dat rezultate bune. Ajutat de comuniştii din comună, tînărul Marin Ungureanu, membru al întovărăşirii agricole „9 Mai" a reuşit să convingă 4 familii de ţărani muncitori să intre în întovărăşire.

Pînă în prezent, au fost făcute 31 cereri de primire în întovărăşire, dintre care 11 sînt aduse de utemişti, care au cerut înscrierea împreună cu familiile lor. In curînd aici va lua fiinţă o a doua întovărăşire agricolă, creată de către tineret.

Paralel cu munca politică şi organizatorică desfăşurată pentru crearea de noi întovărăşiri agricole, se duce munca pentru întărirea şi dezvoltarea celor existente. Astfel, acum cîteva zile încă 16 familii de ţărani muncitori, dintre care 7 ale utemiştilor, au intrat în întovărăşirea agricolă „9 Mai".

NICOLAE NEBUNU
prim secretar al Comitetului raional U.T.M.-Pleniţa

ÎNTÎLNIRE PE ŞOSEA

BREAZA (de la brigada noastră volantă). — Cine nu cunoaşte ospitalierul „km. 103", unde la una din măsuţele aşezate chiar pe marginea şoselei, poţi sorbi în linişte o bere la gheaţă? Zilele trecute ne-am întîlnit în simpaticul restaurant din Breaza cu un grup de tineri din Budapesta. Savurînd apreciatul produs al fabricii din Azuga, n-am observat cum în faţa noastră s-a oprit un autobus elegant. Cînd acest admirabil hotel mobil a stopat în faţa noastră, am putut distinge o mică inscripţie pe portieră: „IKARUS"-55. Peste cîteva clipe maşina era goală, iar călătorii ei se răcoreau la „Km. 103".

Intre două rînduri de halbe am încercat să aflăm cine sînt turiştii din „IKARUS" şi încotro merg. Indată am fost înconjuraţi de noii noştri amici cu care am intrat în vorbă...

Merită toată lauda iniţiativa şcolilor medii nr. 5 şi 7 din Cluj de a face un schimb de experienţă-excursie cu gimnaziul Arpad din Budapesta.

Cei 48 de turişti — 12 profesori şi 36 de elevi, au intrat în ţară la 9 iulie. De atunci au vizitat Clujul, Alba-Iulia, Sibiul, Oraşul Stalin, Ploeştiul şi Constanţa. La înapoiere, trecînd prin Bucureşti, ei se îndreaptă spre munţii Bucegi, Tuşnad, Sovata, Tg. Mureş şi Cluj, pentru a fi înapoi la frontieră pe data de 21 iulie.

La 7 august, prietenii lor din Cluj le vor întoarce vizita. Aceştia vor străbate în excursia lor numeroase locuri pitoreşti ale Ungariei populare. La Budapesta, la lacul Balaton, şi în numeroase alte localităţi, elevii şi profesorii romîni din Cluj vor lega noi prietenii, vor vedea lucruri interesante, care eventual ar putea fi introduse şi în şcolile noastre.

Iniţiativa şcolilor romîne şi maghiare din Cluj şi Budapesta de a organiza vizite-excursii reciproce merită toată atenţia, dat fiind utilitatea şi interesul pe care l-au stîrnit.

In drumul lor spre Bucegi, noi i-am surprins pe oaspeţii maghiari fotografiindu-se în faţa frumosului lor autocar. Am profitat de acest prilej pentru a vi-i prezenta şi dumneavoastră.

M. ZONIS
R. COSTIN

In audienţă la o familie fericită

FOILETON

Soţii Vasilescu sînt fericiţi, ceea ce e pozitiv. Nu-şi ascund fericirea, ceea ce e şi mai pozitiv. Despre fericirea lor vorbesc oricui cu plăcere. La rugămintea delegatului de mahala au ţinut şi un fel de conferinţe pe tema fericirii lor.

Răutăcioşii prevesteau fericitei căsnicii un sfîrşit lamentabil. Sumbrele presimţiri nu s-au adeverit. Cîinii latră, caravana trece... şi fericirea soţilor Vasilescu dăinuie mai înfloritoare ca oricînd.

Ca toţi oamenii care se iubesc cu conştiinţa veşniciei iubirii lor, se simt bine singuri, între patru ochi. Intotdeauna se grăbesc să se întoarcă cît mai repede acasă.

— Hai acasă, Gii, mi-e dor de tine...

— Bine Mii, plecăm...

Fără nici o exagerare căminul lor conjugal e paradisul în miniatură. Toate bucuriile pe care paradisul ceresc le are la scara infinitului le afli şi în casa Vasileştilor. In proporţii normale, plus confortul adus de tehnica secolului XX. Cine le vizitează cuibuşorul păşeşte înăuntru cu veneraţie, ca într-un templu sacru. Nimeni, dar absolut nimeni, n-are curajul să susţină că i-a văzut vreodată bosumflaţi; dintr-o singură privire se înţeleg în probleme hotărîtoare, de viaţă şi de moarte. El nu i-a spus ei nici măcar „dă-te mai încolo". Mai e de mirare atunci faptul că recenţii îndrăgostiţi văd în armonia acestei căsătorii un ideal ce trebuie neapărat atins, un simbol a tot ce e gingăşie şi afecţiune reciprocă?

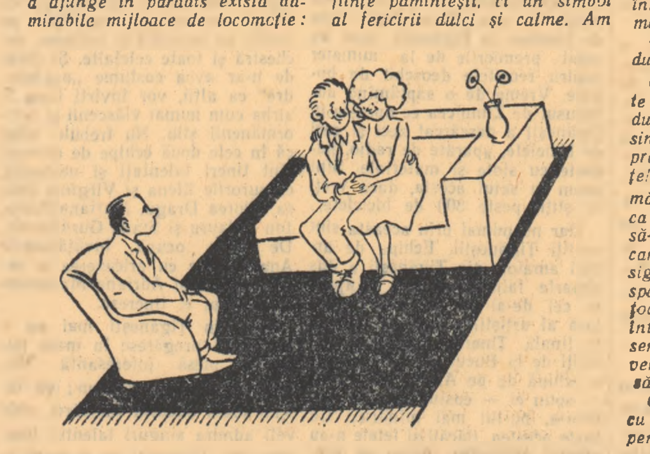
Deşi sînt oarecum prieten cu Vasilescu, deşi sînt un partizan fanatic şi declarat al paradisurilor matrimoniale, nu l-am vizitat niciodată pe amic în postura de om fericit: din comoditate nu m-am deplasat să văd armonia la faţa locului. Să fie oare numai comoditate? Poate că e la mijloc ceva mai profund: oamenii din cale afară de fericiţi mă intimidează.

Pînă la urmă soarta m-a ajutat să-mi înfrîng timiditatea. M-am întîlnit cu fericitul în faţa galanteriei de damă a Romartei chinuindu-se să aleagă fericitei o surpriză cu prilejul onomasticei. Cum m-a zărit m-a luat de guler ca pe un infractor de drept comun.

— Nu eşti om serios.. Te-am rugat de atîtea ori, hai vino să mă vezi... Cu 14 faci două staţii... Tramvaiul te lasă drept în faţa casei.

Fire meschină, m-au impresionat cel mai mult ispititoarele amănunte topografice: pentru a ajunge în paradis există admirabile mijloace de locomoţie: tramvaiul 14 te lasă drept în faţa casei. Ca orice om bine crescut, am interpretat amabila invitaţie drept un ultimatum, o încercare a sentimentelor de prietenie. A doua zi, frumos îmbrăcat, eram gata pregătit pentru a cerceta armonii şi reciprocităţi necunoscute mie.

Şedeau în pragul uşii, strînşi într-o duioasă îmbrăţişare. Au tresărit auzindu-mi paşii... şi mi-au zîmbit. Nu erau două biete fiinţe pămînteşti, ci un simbol al fericirii dulci şi calme. Am simţit aproape fizic că am de-a face cu un simbol. Această primă manifestare de armonie, chiar la graniţa paradisului, m-a impresionat atît de mult încît am rămas pironit locului.

— Vai!... De ce staţi aşa? Poftiţi în casă... căuta doamna Vasilescu să-mi alunge timiditatea. După ce se desfăcu din braţele soţului, cu un oftat atît de sincer încît echivala cu o ironie la adresa mea, veni în întîmpinarea mea şi, foarte amabilă, îmi arătă cuierul.

— Faceţi-vă comod. Ca la dumneavoastră acasă...

Cu aceasta îşi socoti încheiate obligaţiile de gazdă. Temîndu-se parcă de mine sau folosind teama ca pe un nevinovat pretext, se cuibări iarăşi în braţele soţului. In vreme ce eu mă chinuiam să mă fac comod ca la mine acasă, încercînd să-mi agăţ raglanul de un cui care să prezinte cît de cît o siguranţă elementară, aud în spatele meu un zgomot fin: ţoc, ţoc... Tresar, dar pudic nu întorc capul, mă fac că nu observ. Pentru a treia oară de la venirea mea, soţii Vasilescu se sărutau.

Camera era micuţă, dar cu gust mobilată, anume făcută pentru o mare iubire. Sînt şi camere vulgare, răvăşite, întunecoase, ascunse de ochii lumii, cu litografii indecente, clădite pentru adultere şi mici plăceri trecătoare. In contrast izbitor cu acestea, camera Vasileştilor părea un mic şi virtuos paradis. Incăperea era aproape inundată de zeci de fotografii: soţii Vasilescu sub clar de lună, soţii Vasilescu în baie, soţii Vasilescu în faţa ofiţerului stării civile, soţii Vasilescu în luna de miere la Călimăneşti, soţii Vasilescu la zidul morţii. Fotografiile erau rînduite în ordine cronologică, lucru ce mă ajuta să înţeleg mai profund fericirea, s-o urmăresc în toate fazele ei de dezvoltare, de la primele strîngeri de mînă în Cişmigiu pînă la apogeul al cărui martor ocular eram. In timp ce cercetam fotografiile cu seriozitatea omului de ştiinţă, soţii Vasilescu întăreau prin fapte autenticitatea documentelor, sărutîndu-se şi

CONTINUARE în pag. II

Consfătuire în problema instituţiilor culturale ale sindicatelor

Ieri a început consfătuirea pe ţară a preşedinţilor de cluburi şi directorilor Caselor de cultură ale sindicatelor. Obiectul consfătuirii îl formează dezbaterea activităţii instituţiilor culturale ale sindicatelor în lumina documentelor celui de-al II-lea Congres al P.M.R.

Cu acest prilej s-au prezentat referate privitoare la propaganda cunoştinţelor din domeniul tehnicii (preşedintele clubului Trustul nr. 2 — Moreni), din domeniul culturii generale (directorul Casei de cultură a sindicatelor din Capitală), despre antrenarea tineretului şi a femeilor în munca de ridicare a nivelului cultural (directorul Casei de cultură a Combinatului Metalurgic din Reşiţa) şi despre munca de informare şi educaţie politică (directoarea Clubului uzinelor „30 Decembrie"-Arad).

Au urmat discuţii şi s-au făcut propuneri pentru îmbunătăţirea pe viitor a activităţii acestor instituţii de cultură.

Lucrările consfătuirii continuă şi în cursul zilei de azi.

La Floreasca se construiesc locuințe muncitorești. Pentru constructori problemele muncii lor se pun cu deosebită seriozitate. De aceea pe Ioan Dobos, șef de brigadă în blocul nr. 50, fotograful nostru l-a găsit consultînd cu multă atenție datele tehnice ale construcției, împreună cu tovarășul D. Homorozan.

Foto: „Agerpres"

„CAZUL" Trifan Bursuc

Acum cîteva zile, cînd am descins din nou la S.M.T. Codăești, și am aflat că tractoristul Trifan Bursuc este fruntaș pe stațiune, am rămas atît de surprins încît mi-a venit greu la început să dau crezare urechilor!

— Bine, dar...

...Pe Trifan Bursuc, în vîrstă de numai 23 de ani, l-am cunoscut astă iarnă, cu prilejul unei întîmplări ieșite din comun. Intr-o duminică noaptea, după ce se îmbătase crunt în sat, Trifan s-a întors la dormitorul stațiunii. Dar, cum i se părea că nu-și încheiase tocmai bine chefui, găsi nimerit să scoale din somn tot dormitorul. Apoi se luă la harță — așa, din senin — cu Vasile Ștefănescu și, nici una, nici două, îl luă la bătaie pe bietul băiat, altfel de zdravăn încît îi sparse și capul...

Fapta era gravă. Toți tractoriștii cerură a doua zi ca Trifan Bursuc să fie pedepsit în mod exemplar. Cum nici la muncă Trifan nu se prea îndemna, tractoriștii fură de părere că „pagubă" nu va fi prea mare dacă stațiunea se va lipsi de el.

In biroul directorului S.M.T.-ului Codăești, „cazul Trifan" a stîrnit discuții. Tractoristul Dumitru Vasiliu, tînăr serios și cumpătat se înșuruba nervos în scaun și căuta nerăbdător momentul să intervină în discuție.

— Tovarăși — își începu el vorba — tractoriștii din S.M.T.-ul nostru și chiar eu, secretar al organizației de bază U.T.M., am trecut cu vederea toate lipsurile lui Trifan. Eu, cel puțin, mă simt vinovat că nu l-am ajutat să fie om, ca ceilalți tovarăși. Cred că, cu sprijinul nostru, el se va îndrepta. Il vom aduce pe calea cea bună.

Vorbele lui Vasiliu, ca și ale altor tovarăși care îi susținuseră propunerea, cîntăriră greu în balanța discuțiilor. Conducerea S.M.T.-ului luă în cele din urmă hotărîrea să mai facă o ultimă încercare.

Zilele se scurgeau greu, apăsătoare pentru Trifan. Devenise posac, tăcut. I se părea că toată lumea îl ținteşte cu priviri dușmănoase. Curînd își dădu seama însă că se înșeală... Nu, tovarășii voiau să-l ajute.

— Trifane, ia să vedem ce-ți face tractorul.

— Trifane, hai să facem o partidă de table.

— Trifane, hai să citim împreună broșura asta, a lui Vasile Voichiță.

Intr-o zi, în remiza de tractoare, utemistul Gheorghe Cîrlan care se minuna privindu-l pe Trifan cu cîtă dibăcie monta motorul tractorului, căută să intre în vorbă cu el:

— Vezi? Dacă vrei, poți fi și tu om.

— Oare nu-i mai bine așa?

Cuvintele acestea, spuse din inimă, umeziră ochii lui Trifan. Nu fu în stare să răspundă ceva. Își văzu mai departe de treabă.

Trifan începuse într-adevăr să se schimbe în bine...

A venit și primăvara. In stațiune forfota se întețise. Se făceau ultimele pregătiri pentru ieșirea în cîmp. Trifan Bursuc fu repartizat în brigada a IV-a, pe tarlalele întovărășirilor din comuna Gherghelesu.

...Zilele de primăvară erau friguroase din pricina vîntului tăios ca cuțitul. Băieții din brigada a IV-a nu simțeau însă nimic altceva decît dorința fierbinte de a termina victorios prima campanie a anului.

Trifan lucra cu atîta pasiune că încînta privirile întovărășiților. In urma tractorului său, brazdele adînci vesteau rodul bogat al pămîntului. In timpul muncii mintea i se limpezea, gîndurile i se schimbau din ce în ce. „E păcat să trăiești viața asta adevărată închis, atent doar la frămîntările tale". Apoi, limba a început să i se dezlege. Trifan a început să se apropie la rîndu-i de tovarășii de muncă.

— Ce-ai pățit, Mihaița? sărea Trifan cu ajutor, cînd vedea că tractorul lui Mihai Răileanu s-a înțepenit. Și Trifan îi dădea de îndată o mînă de ajutor.

Seara, după terminarea lucrului, băieții din brigada a IV-a sărbătoreau succesele de peste zi.

— Tu, Trifane, ai îndeplinit de două ori norma pe ziua de astăzi, spunea deseori șeful brigăzii. Și Trifan, de bucurie, rîdea din toată inima, cu o poftă care molipsea pe cei din jur.

...Scena s-a repetat mai în fiecare seară, pînă la sfîrșitul campaniei. Băieții din brigada a IV-a s-au întors biruitori în S.M.T. Aici Trifan avu parte de o mare surpriză, care-l răscoli adînc. Fotografia lui era afișată pe panoul de onoare, iar dedesubtul ei era scris: „Fruntaș pe S.M.T. în campania de primăvară: și-a îndeplinit planul în proporție de 210 la sută".

Cînd s-au achitat salariile pe luna aprilie, Trifan Bursuc a primit o sumă frumușică: 2400 lei.

— Să-i cheltuiești cu chibzuință, Trifane, îl îndemnă comunistul Neculai Burduță. Și Trifan l-a ascultat. Astăzi el se poate mîndri că a trimis o sumă bunicică de bani mamei și că în garderoba lui atîrnă nu mai puțin de opt costume de haine.

*

Utemista Mandița Iongușă, membră a întovărășirii din comuna Gherghelesu, s-a abătut mai zilele trecute pe la S.M.T. Codăești. In curtea stațiunii l-a întîlnit așa „din întîmplare" pe Trifan Bursuc. Fata, roșind pînă-n vîrful urechilor s-a oprit încurcată și, după ce s-a sucit, l-a întrebat:

— Tovarășe tractorist, tot matale o să lucrezi la noi, la treieriș?

— Da, tot eu.

Fata se îndepărtă cu pași mărunți și grăbiți, mulțumită în aparență de răspuns.

— Trifane, ce te uiți așa lung după codana aceea? îl întrebă cineva.

Trifan își plesni palmele una de alta, le frecă puternic și răspunse:

— Tii! Grozav am să mai lucrez vara asta la treieriș!...

I. AGHINEI
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Iași

200.000 lei economii

Mecanicii și fochiștii de pe locomotivele depoului C.F.R.-Caransebeș s-au preocupat intens să realizeze și în luna iunie însemnate economii de combustibil convențional. Ei au reușit să obțină realizări frumoase. Astfel, economiile realizate pe întregul depou se ridică la 908 tone combustibil convențional, în valoare totală de peste 200.000 lei. S-au evidențiat numeroși mecanici și fochiști, printre care se numără mecanicii Alexandru Cichini și Romulus Ianașiga, de pe locomotiva cu seria nr. 50.125. Impreună cu fochiștii lor ei au reușit ca, în luna trecută, să economisească 37 tone combustibil. De asemenea, mecanicii Nicolae Ilie și Nicolae Sian, de pe locomotiva 131.051, au obținut, în același interval de timp, o economie ce trece de 30 tone, iar economia înregistrată de mecanicii Grigore Ivan și Nicolae Berzescu, de pe locomotiva 150.036, este mai mare de 24 tone.

Corespondenți
A. MUNTEANU
și N. PIRVU

Zile de recoltare

Străduindu-se să contribuie în măsură și mai mare la înfăptuirea sarcinilor puse în fața tineretului muncitor din țara noastră de cel de-al II-lea Congres al U.T.M., utemiștii de la gospodăria agricolă colectivă „Progresul" din comuna Făcăeni, raionul Fetești, participă cu multă însuflețire la strîngerea recoltei la timp și fără pierderi. In cîteva zile numai, colectiviștii au secerat 260 ha. grîu, 43 ha. orz de toamnă, 37 ha. orz de primăvară etc.

De îndată ce au terminat recoltatul, colectiviștii au și început treieratul unor culturi. Astfel s-a treierat recolta de pe 10 ha. secară (obținîndu-se 1.500 kg la hectar), precum și 20 ha. mazăre.

Pentru ca și în anul viitor să obțină recolte sporite la hectar, respectînd întocmai regulile agrotehnice, îndată după recoltare colectiviștii au executat și dezmiriștitul pe o suprafață de 100 ha.

Printre utemiștii care s-au evidențiat la strîngerea recoltei sînt Dumitru Popa, Nicolae Șocariclu, Marița Panghe, Ioana Seceleanu, Ioan Cățiloiu, David Bădescu și alții, care și-au depășit zilnic normele cu cîte 25—30 procente. S-a mai evidențiat și tractoristul Ștefan Olteanu care, zi de zi, a realizat cu 30—35 la sută mai mult decît prevedea norma.

Corespondent
CONSTANTIN FRINCU

In audiență la o familie fericită

(Urmare din pag. 1-a)

vorbindu-și în șoapte ca doi recenți îndrăgostiți. Dacă soții își mai vorbesc în șoapte și sfioase strîngeri de mînă după atîția ani de conviețuire, trăinicia iubirii lor nu mai poate fi pusă la îndoială. In imaginația lor aprinsă de îndrăgostiți eu le apăream ca un fel de domn posac și auster, care-i stingherește cu virtutea și obezitatea lui sufletească. Ajungeau pînă la urechea mea reflexii de genul acestora: „Vezi că te vede... Știi cum e el! Și ce dacă e musafir? N-avem voie să ne sărutăm?".

Omenește vorbind, fericirea lor mă intimida. Cămăruța aceea era clădită de însuși Cupidon, zeul amorului, era făcută pentru doi, și numai pentru doi. Al treilea se simțea un intrus, un impostor, un nechemat, un om de nimic. Insuși felul în care erau aranjate mobilele sublinia cu o violență ce te obliga să te simți prost, inoportunitatea unei terțe persoane „Ce caut aici"? Oriunde îmi aruncam privirea, în tavan, în podea, pe pereți, pe divan, sub divan, descopeream cîte o mică mărturie a fericirii matrimoniale. Nu mai puteam să răsuflu: eram literalmente înăbușit de atîta fericire. In acele clipe, ciudat și inuman sentiment, aș fi dat nu știu cît să văd o familie certîndu-se zdravăn, smulgîndu-și cu furie canibalică părul. Fericiții se uitau la mine în pauzele dintre două sărutări cu superioară și îndreptățită ironie: „Ce poate să înțeleagă un celibatar din dulceața căminului? Lui îi place să trăiască hai-hui toată ziua, iar seara să mănînce orez cu lapte, în picioare, la „Expres".

— Sînteți fericiți... constat eu lugubru, văzînd că fericirea lor mă pune într-o situație de impostor.

— Da... sîntem... nu cumva îți pare rău?

— Vorbești prostii... cum o să-mi pară rău? Mă bucur...

— Ei, lasă, lasă... o să vă căsătoriți și dumneavoastră. Nu v-ați plictisit să tot fiți holtei, zău așa? Vă găsim noi o fată drăguță... îmi propune blînd doamna Vasilescu căreia melancolia mea îi dăduse de gîndit.

— Zău că are dreptate... interveni Vasilescu. Chiar așa e. De ce nu te însori? Sînt atîtea fete cu caracter, care ar vrea să-și întemeieze un cămin fericit. Să aibă și ție cine să-ți spele o cămașă, să-ți calce un pantalon... și se uită demonstrativ, și cu un vădit scop educativ la cămașa mea nu tocmai bine călcată... Așa, dacă dai la o spălătoreasă particulară te costă o groază de bani și nici nu-ți face treabă bună. Află că și din punct de vedere economic, căsătoria e superioară burlăciei...

— Net... ținu să sublinieze doamna Vasilescu.

Era perfect adevărat ce susținea domnul Vasilescu. Avea perfectă dreptate și cînd spunea că există o sumedenie de fete cu caracter dornice să dea unei pasiuni provizorii formă legală, avea dreptate și cînd spunea că spălatul rufelor mă costă o avere. Numai în ultima lună am cheltuit vreo două sute de lei. Cu toate acestea nu m-a convins să mă însor. O altă pasiune mai nobilă și mai necruțătoare pusese stăpînire pe mine. Voiam să aflu taina acestei fericiri, orice s-ar fi întîmplat.

— Dacă nu vă supărați, puteți să-mi spuneți și mie taina fericirii voastre? începui eu solemn și emoționat, ca să-și deie seama că nu vorbesc în numele meu personal, ci în numele tuturor celor doritori de fericire conjugală.

— Extraordinar, auzi ce vrea să afle? se adresă ea amuzată soțului. Nici mai mult nici mai puțin. De ce sîntem noi fericiți? Să-i explicăm în ce constă fericirea noastră, ca și dînsul, la rîndul lui, să devină fericit...

Vasilescu se supără puțin. In momentele de supărare căuta înfrigurat mîinile soției, le mîngîia cu duioșie sporită; și la bine și la rău erau împreună strîns uniți.

— Ascultă dragă... tu te ocupi cu exportul de fericire? Fericirea e intraductibilă ca și poezia, și netransmisibilă ca și o invitație la recepție... Tu, care scriai poezii în liceu, ar trebui să știi atîta lucru...

Modesta mea întrebare fusese interpretată greșit, era deci o chestiune de principiu și de onoare s-o apăr de vulgarizări.

— Dragă Gicule... m-ai înțeles greșit, puțin cam tehnic. Nu e vorba de export, experiență și alte bazaconii. Știu și eu că fericirea nu se poate exporta. Atîta lucru mai știm și noi...

Noi, adică celibatarii.

Tonul meu modest, respectul și cucernicia mea îi mai îmbună.

— Nu-i nici o taină... zîmbi doamna Vasilescu, pregătindu-se să se amuze cu nedumerirea mea. Nu-i nici o taină. Ne iubim, asta-i tot. Nu-i așa?

Gil își dădu consimțămîntul sub forma grațioasă a unui pupic.

— Ce mister poate să fie?.. Țin să te anunț că n-am citit „Arta de a fi soț", nici n-am răsfoit „Femeia și căminul". Aici, inima hotărăște totul...

Și o privi pe Mii îndelung ca eu să pricep că inima hotărăște totul.

De-abia acum îmi dădeam seama de monstruozitatea, absurditatea și ridicolul întrebării mele. Ce-i aia să-i ceri unui om să-ți explice cum de e fericit? Și totuși, ideea absurdă de a afla secretul fericirii lor nu mă părăsea.

— Totuși, povestiți-mi cîteva amintiri...

Mii îl apucă pe Gil de bărbie și îi ceru din ochi părerea. Acesta, ca de obicei, în loc de răspuns o sărută pe buze.. De două ori o sărută pe buze. In cifrul tainic al iubirii lor însemna că Gil e de aceeași părere cu Mii.

— Bine, am să vă povestesc cîte ceva, am încredere în discreția dumitale... Dacă nu te căsătorești din dragoste totul e zadarnic..., mă avertiză dînsa ca nu cumva să mă bată gîndurile să iau o fată cu zestre de care nu mă simt cu nimic legat. Dragostea nu se poate inventa, nu se poate simula. Ori există și atunci este bine, ori nu există și atunci apuci drumul divorțului.

Numai dragostea nu aduce fericirea... îmi atrase dînsa din nou atenția ca nu cumva să cred că dacă m-am îndrăgostit totul s-a rezolvat. Care-i motivul clasic al divorțurilor? Nepotrivirea de caracter. Au trăit zece ani împreună, s-au iubit și se vor iubi pînă la moarte, dar nu se potrivesc la caracter. Noi ne-am înțeles de la început... De aceea ne și iubim. Nu-i așa, Gil?

— Natural că da..

— Imi amintesc de o seară de aprilie... Vă plac nopțile de aprilie? O... Ce întrebare... se scuză ironic doamna Vasilescu. Dumneavoastră sînteți autor satiric, așa că stric orzul pe gîște, cum se spune în popor. Totuși nu se poate să nu vă fi mișcat poezia nopților de aprilie... presupuse generoasă doamna Vasilescu neputînd admite că un om poate să fie chiar atît de nesimțitor. Plutește în văzduh un miros îmbătător de primăvară, simți că trebuie să te îndrăgostești neapărat, vrei să redevii școlăriță și să tragi la fit. Și-ți vine așa un dor de ducă, să colinzi pămîntul ținînd de mînă băiatul care ți-e drag. Ce plăcere dumnezeiască te cuprinde cînd zefirul te bate drept în față.

— N-ați încercat niciodată acest sentiment? Puteți să trăiți așa?

Las capul în jos, rușinat, recunoscînd că n-am încercat niciodată un asemenea sentiment. Dau din mîini stingherit, îmi duc și eu zilele cum pot.

— Și liliacul, tulburătorul miros al liliacului — continuă doamna Vasilescu — uitînd de mica mea dramă. Intr-o asemenea seară mă plimbam cu Gil pe cheiul Dîmboviței. Totul era atît de frumos și de ireal... Așa ceva nu se poate întîmpla decît în viață, în literatură, nu... niciodată, mă avertiză dînsa, sincer convinsă că desfătările mele sînt numai cele hărăzite de înțelepciunea cărților. Gil, așa sfios era pe atunci, m-a luat de mînă și m-a întrebat: „Imi dai voie să te sărut, domnișoară Emi?" M-a fermecat timiditatea lui, nu i-am răspuns.

Nu te-a fermecat niciodată timiditatea unui om?

O fac să înțeleagă că, dimpotrivă, oamenii prea timizi mă scot din fire.

E din ce în ce mai dezamăgită. Se uită la mine ca la o arătare ciudată. Crezînd însă că amintirile lor mă pot schimba le deapănă mai departe.

— El, timid și pierdut, vai ce pierdut era... n-a știut să interpreteze bărbătește tăcerea mea. Peste cîteva minute m-a întrebat din nou: „Imi dai voie să te sărut, domnișoară Emi?" Văzîndu-l atît de neajutorat i-am spus clar și răspicat: „Da, domnule, vă dau voie". M-a sărutat pe frunte. Pe urmă m-a luat de mînă și mi-a spus: „Cînd ne vom căsători nu vei mai lucra". Și acum cuvintele

acestea îmi răsună în urechi. Avea 23 de ani, bărbat în toată firea, student în penultimul an și se roșise ca un băiețel. I-a fost aproape frică de ce vorbise. Apoi a tăcut vreme îndelungată, înmărmurit de propriul lui curaj. Nu i-am răspuns imediat. Era așa de dulce în bosumflarea lui! Se uita la mine nedumerit, nu știa dacă-mi plăcuseră vorbele lui. Curînd mi s-a făcut milă de el. El mă iubește și eu să-l chinui? Nu e frumos. Iți mulțumesc dragul meu băiat. Ai dreptate, o să renunț la pedagogie... așa gîndesc și eu. Atunci mi-am dat seama, dumneata n-o să înțelegi niciodată așa ceva, că-l voi iubi pînă la moarte. „Emii, Emii draga mea, ce bine îmi pare". Ce mult s-a bucurat puștiul... Așa a fost, domnule Vasilescu? întrebă ea zburlindu-i înduioșată frizura.

— Perfect just... recunoscu mîndru Vasilescu.

Am tăcut emoționat. Era una din acele puține clipe în care meseria de autor satiric ți se pare inutilă, fără sens. Mă înduioșase uimitoarea corespondență sufletească dintre aceste două inimi tinere.

Emoția mea făcu plăcere gazdei. O consideră un frumos omagiu adus anilor lor tineri.

— Așa... văd că și inima dumneavoastră se înmoaie... constată dînsa evidența mea transformare. Te-am prins! — mă dojeni sa cochet, înțelegînd că pînă la urmă orice tînăr devine un sentimental. Și dumneavoastră sînteți un sentimental, ca și Caragiale... adăugă imediat dînsa ca să nu mă simt jignit de noul meu profil moral. Degeaba vă prefaceți, ca mîine vă văd împingînd căruciorul în Cișmigiu...

— In fața destinului toți sîntem egali...

— Degeaba vă prefaceți... Sînteți un sentimental... Cîți n-am cunoscut din ăștia...

— Amintirile voastre... bîiguii eu.

— Amintirile noastre, consimți măgulită doamna, sînt evident frumoase. Dar numai amintirile e încă puțin, mă avertiză pentru a nu știu cîta oară doamna Vasilescu, presimțind că vreau să simplific chestiunea, fiind gata să mă arunc în brațele unui sentimentalism dulceag. Trebuie înțelegere. Intr-o zi, mi-amintesc ca și cum s-ar fi întîmplat azi, tocmai ne mutasem în casa cea nouă, îl văd pe Gil intrînd îngîndurat. Dacă ai ști cum arată mititelul cînd nu e în apele lui, cînd s-a luat cineva de el la vreo ședință... E adorabil... Voiam să-l ajut... poate așa ceva simțiți și dumneavoastră nevoia?! Ca să nu-i văd fața palidă se apucă să citească „Sportul Popular". Ce-i cu tine, prostuț mic? „Nimic". L-am luat la rost. O soție e datoare să cunoască frămîntările soțului. S-a întîmplat ceva? „Nimic". Și continua să citească. Dar nu-i ardea lui sărăcuțul de citit... Pe dumneata dacă te-ar critica cineva ți-ar mai arde de citit?

Ii demonstrez că tocmai în asemenea împrejurări citesc cu plăcere clasicii. Asta o făcea să creadă din nou că sînt o arătare bizară.

— El nu e așa... și era limpede că micuța comparație nu era în favoarea mea. El se consumă... „Emi, dragă, începu el, nu știu cum să-ți spun ca să mă înțelegi. Mi s-a spus de la facultate să mă duc la țară. Eu nu vreau să mă duc. Dar n-aș vrea să te supăr... căci tu, cu dragostea ta pentru săteni..." Am izbucnit în rîs. Mă, copilule mic și neascultător, crezi că eu am poftă să-mi petrec tinerețea la Urziceni? L-am sărutat și l-am mîngîiat. Copil prost ce ești, credeai tu că Emi a ta o să se supere pe tine? Nu-ți mai face probleme... Noi doi o să rămînem aici. Trebuia să-l înțeleg. Și el, cînd eu m-am retras din U.T.M. m-a înțeles. Așa a fost... Și triumfătoare, mîndră că „așa a fost", îl sărută cu patimă drept pe gură vrînd să-i mulțumească din nou pentru tactul dovedit.

— Perfect adevărat... recunoscu și Vasilescu.

Doamna Vasilescu ținu să adauge:

— In alte părți s-ar fi băgat divorț pentru așa ceva... Cîte căsnicii nu s-au stricat din pricina asta... Dar la noi, nu... Noi doi nu știm ce-i cearta. Nu-i așa, zăpăcitule?

— Așa e Mii. Cum spui tu...

— Noroc că vecinii noștri se mai beștelesc din cînd în cînd. Dar și ei rar... foarte rar. Cu ocazia asta mai vedem și noi ce-i aia o ceartă...

— Necazuri am avut și noi... ținu doamna Vasilescu să mă ferească de înțelegerea simplistă a problemei. Să nu crezi că am stat pe roze. Intr-o căsnicie se întîmplă atîtea și atîtea... Numai cu locuința ce balamuc a fost... și cum balamucul n-ar fi luat sfîrșit, închise ochii de groază. Aici ședea înainte mama lui Gil, și-mi arătă cu un gest larg odăița lor micuță și cochetă... Maică-sa e de altfel o femeie cu multe calități. Am rugat-o frumos, omenește, să se mute. N-a vrut. Femeile bătrîne sînt puțin maniace. N-ai aceeași impresie?... Susținea că o dor reumatismele. Știi cum sînt femeile bătrîne?! N-au ce face și atunci inventează fel de fel de boli. Apoi am rugat-o mult, mult de tot. Du-te la azil, e mult mai bine pentru vîrsta dumitale. Și din punct de vedere psihologic e mai bine. Am citit și o carte care susținea același lucru. Cu chiu cu vai, am convins-o. Și într-o seară de aprilie s-a dus...

Nu știa precis dacă s-a dus într-o seară de aprilie sau într-o seară de mai...

— In aprilie s-a dus, bătrîna? Inflorise liliacul nu-i așa? căuta dînsa un punct de reper mai sigur... Dacă în aprilie înflorește liliacul...

— Liliacul înflorește în aprilie, dar maică-mea a plecat în mai... puse el bărbătește lucrurile la punct.

— Are dreptate... In mai... Sigur, în mai... precis în mai... In aprilie toată luna am petrecut-o la Călimănești...

Nostalgia lunii de miere pusese stăpînire pe sufletul doamnei Vasilescu. Nostalgia o năpădise atît de copleșitor încît m-am simțit iarăși stingher ca la începutul vizitei. In fața mea se desfășura un dialog tulburător: doamna Vasilescu cere soțului să-i precizeze dacă cutare amintire s-a săvîrșit în mai sau în aprilie, la Călimănești sau la Govora.

Cunoașteți desigur această frumoasă stare de spirit, cînd amintirile încîlcindu-se într-un hal fără de hal sîntem nevoiți să le reconsiderăm topografia după ani și ani, după o cărăruie sau o floare care ni s-a mai păstrat în suflet.

— Iți amintești cînd m-ai întrebat dacă-i bine sau nu să intri în comitetul sindical? Ce mutră mai aveai, doamne? E adorabil cînd trebuie să refuze o sarcină obștească. Nu știe cum să procedeze. Are puțină jenă... constata doamna cu puțin repros în glas. E pierdut. E hotărît în adîncul sufletului dar n-are argumente și ezită... Și eu nu numai că i-am spus categoric nu, dar i-am dat și argumente. Altă femeie în locul meu l-ar fi prelucrat... Cînd s-a întîmplat asta, cîrlionțule?

— In septembrie anul trecut. Inainte de a pleca la băi prin Cecese.

— Tu mă tragi pe sfoară. N-a fost în septembrie...

— In septembrie... O jur...

— Dacă juri, te cred...

Aducîndu-și aminte de îndatoririle sale de gazdă m-a bătut pe umăr, această intimitate era în intenția doamnei un fel de autocritică.

— Sper că ați fost indiscret și ați ascultat totul... Vedeți... dragul meu celibatar, principalul e înțelegerea. Cele mai frumoase clipe ale iubirii noastre sînt clipele în care ne înțelegem dintr-o privire, dintr-un gest. Atunci tăcem minute întregi uitîndu-ne unul la altul. Bănuind o intervenție ironică din partea mea se grăbi s-o bareze...

—E felul nostru naiv de a sărbători corespondența sufletească. Nu știu dacă dumneata poți să înțelegi sentimentul ăsta...

Probabil că nu puteam să-l înțeleg căci simțeam că suavul parfum ce plutea în micul paradis se transformase într-o duhoare insuportabilă. Mă simțeam prost, deși le aflasem taina. Vor trăi fericiți pînă la moarte! Nu se vor certa niciodată! Plutea în cameră mirosul acela stupid ce-l răspîndește de obicei chelbosul care după ce se freacă pe cap cu usturoi se stropește cu apă de colonie. Simțeam că mă înăbuș, că am nevoie imediată de spațiu, de oxigen. Cuprins de amenințarea morții arunc cu o lovitură energică de picior scaunul din fața mea, sar peste măsuța de toaletă și, sub privirile înnebunite de spaimă ale gazdelor, dau buzna afară.

In sfîrșit am scăpat! Aer, oxigen, spațiu! Inghit aerul cu lăcomie, ca un bolnav de plămîni. Am scăpat de paradis! Mi-amintesc brusc de pardesiu. L-am uitat la Vasilești. Nu merită să mă întorc pentru atîta lucru. Nu-i nimic! Sînt tînăr, sînt în cîmpul muncii, o să-mi fac un altul și mai frumos!

TEODOR MAZILU

PE URMELE MATERIALELOR NEPUBLICATE

Corespondenții ne semnalează de multe ori probleme legate de nevoile oamenilor muncii și cer să se ia măsuri de îndreptare. Aceste semnale critice sînt îndrumate de redacția noastră către forurile de resort, pentru a se cerceta și a se lua măsurile cele mai competente.

Să urmărim mai jos rezolvarea cîtorva dintre ele.

Lacătul Yale...

„Sînt doi ani de cînd ușa de la baia secției de încărcare a rafinăriei 1 Ploești este închisă cu un lacăt Yale — ne-a semnalat un corespondent. Sub dușurile din baie... se „odihnesc" îngrămădite lopeți și tîrnăcoape. Muncitorii nu au unde să facă baie. Zadarnic au intervenit la conducerea secției pentru a li se reda baia spre folosință, că tot tîrnăcoapele fac duș... Un duș... rece le-ar trebui și tovarășilor din conducere..."

Sezisarea a fost trimisă Ministerului Industriei Petrolului. Cercetările au dovedit realitatea celor scrise de corespondent și măsurile au urmat. Tîrnăcoapele și lopețile au fost scoase de sub dușuri, baia a fost renovată. Cei vinovați au fost trași la răspundere. Directorul rafinăriei, Manea Ionescu, a primit mustrare scrisă, iar inginerul Kiseleff a fost sancționat.

Trebuie să fie o greșeală

„De la 1 aprilie a.c. — ne-a scris un corespondent — tovarășul George Cortea a fost angajat ca agent agricol la Sfatul Popular al comunei Stîlpeni. Salariul urma să-l primească de la secția agricolă a raionului Muscel, prin punctul agricol Stîlpeni. Toate actele necesare încadrării lui au fost trimise la timp, totuși nici pînă acum nu a primit banii pe zilele muncite..." S-au întreprins cercetări.

Vina o purta sfatul popular raionul Muscel care nu a eliberat decizia de încadrare a tovarășului George Cortea. In urma sezisării noastre sfatul popular raional a urgentat lucrările de birou. Măsuri: tovarășul Cortea a fost încadrat și a primit toate drepturile bănești ce i se cuveneau.

Un film cu 9 pauze

„Inchipuiți-vă ce înseamnă, pentru spectatori, vizionarea unui film care se întrerupe de 9 ori. Neliniște, freamăt, fluierături... Astfel se întîmplă la cinematograful „Mihail Sadoveanu" din Poiana Țapului — ne-a informat un corespondent voluntar. — Nouă întreruperi nu este lucru ușor de suportat, mai ales cînd filmul este interesant. Să vă spun drept și eu m-am enervat cînd am vizionat la acest cinematograf filmul „Maclovia". De altfel nici nu pot să spun că l-am văzut. Bănuiesc că aparatul de proiecție este defect. Ar fi bine ca forurile competente să facă ordine în această direcție și... în sala cinematografului..."

Sezisarea corespondentului a fost îndreptată către întreprinderea cinematografică regională de stat Ploești. De aici au fost întreprinse cercetări, constatîndu-se reale cele semnalate. Ni s-a comunicat în scris: „Pentru îmbunătățirea proiecției și preîntîmpinarea întreruperilor din rulaj, cinematograful a fost dotat cu încă un aparat de proiecție". Acum, la cinematograful din Poiana Țapului pot fi vizionate filmele fără întreruperi și în bune condițiuni.

★

Forurile menționate mai sus au arătat interes pentru rezolvarea semnalelor critice trimise de corespondenții voluntari ai ziarului nostru. Ca dovadă sînt măsurile eficace luate imediat.

O echipă de artiști amatori și un document de preț

Țigăneștii, sat întins pe cîțiva kilometri, case arătoase cu pridvor, grădini cu flori și oameni gospodari, harnici și pricepuți. Mai acum un an a fost o vreme cînd oamenii nu știau ce să semene mai întîi. Cei din Țigănești au pus bumbac. Tot pămîntul din jurul comunei s-a umplut de tufe cu capsule albe, de părea covor nuios de nea. S-au strîns tone de bumbac în Țigănești. Apoi au venit premierile de la minister pentru recoltele deosebit de bogate. Vreme de o săptămînă autobusul de Zimnicea ce oprește în Țigănești a descărcat zeci și zeci de biciclete, aparate de radio, pachete cu stofe și materiale. Sînt acum în satul acesta, dacă vreți să știți, peste 300 de biciclete.

Dar nu numai prin aceasta sînt vestiți Țigăneștii. Echipa de artiști amatori din Țigănești a dus departe faima satului; a ajuns la cel de-al III-lea concurs pe țară al artiștilor amatori, tocmai în finală. Tinerii s-au întors necăjiți de la București, întrecuți de o echipă de pe Argeș, care avea — spun ei — costumele mai frumoase, portul mai mîndru... Cu toate acestea, flăcăii și fetele n-au pierdut nădejdea. Acum se pregătesc pentru faza regională a celui de al IV-lea concurs. Sînt zile grele pentru ei. Se întorc noaptea de pe cîmp, gonesc pe biciclete și tot mai găsesc chef să mai învîrtească o „ca pe baltă" sau vreo chindie. Tovarășii Ilie Petru, directorul căminului cultural, spune că de data aceasta artiștii nu se vor mai lăsa întrecuți. Zilele acestea se termină și amenajarea căminului cultural, așa că tinerii vor continua repetițiile pe scenă, cu decoruri și costume, orchestră și toate celelalte. Și chiar de n-ar avea costume „așa mîndre" ca alții, vor învîrti hora și sîrba cum numai vlăscenii și teleormănenii știu. Nu trebuie uitat că în cele două echipe de dansuri sînt tineri talentați și neobosiți, ca surorile Elena și Virginia Onica, Florea Dragu, Mariana Pasca, Ion Balauru și Stana Gurdănoaia. De ei se ocupă învățătoarele Ana Chiriac cu priceperea și experiența sa și Adriana Marinescu cu avîntul ei tineresc.

Cei din Țigănești mai au o surpriză: pregătesc în mare taină o piesă interesantă. Numele ei nu vi-l spunem; vă lăsăm toată bucuria surprizei, cînd veți admira singuri talentul tinerilor din Țigănești pe o scenă a Bucureștiului.

S. PETRE

Fotografia, e drept, nu-i strălucită, dar ea ne farmecă cu amintiri plăcute și ne este un document al prieteniei: este făcută de Z. Constantinov, un prieten din Sistov, venit cu delegația de tineri bulgari la Zimnicea și înfățișează echipa de dansuri din Țigănești dînd un spectacol în fața tinerilor romîni și bulgari.

15 ani de la asasinarea lui Filimon Sîrbu

Printre chipurile luminoase de eroi ai clasei noastre muncitoare, ai mişcării revoluţionare de tineret din patria noastră, se numără şi Filimon Sîrbu, de la asasinarea căruia se împlinesc astăzi 15 ani.

Fiu de muncitor ceferist, Filimon Sîrbu a cunoscut încă din copilărie mizeria, suferinţele pe care exploatatorii le hărăzeau oamenilor muncii, a învăţat să urască din străfundul inimii nedreapta şi putreda orînduire burghezo-moşierească. Intrînd de timpuriu ca ucenic la Direcţia Porturilor Maritime din Constanţa el a prins a desluşi tot mai clar măreţia cauzei pentru care lupta clasa muncitoare, pentru care luptau comuniştii. Citea cu nesaţ „Manifestul Partidului Comunist" de Marx şi Engels şi „Mama" de Gorki şi alte cărţi pentru care, dacă erai prins, luai ani grei de temniţă.

Ucenicul Filimon Sîrbu a devenit în scurtă vreme conducătorul recunoscut al ucenicilor de la Direcţia Porturilor Maritime. El a organizat acţiuni revendicative ale tinerilor, a dus o muncă perseverentă de lămurire printre tinerii din Constanţa, demascînd pe exploatatorii care fascizau ţara şi pregăteau războiul criminal antisovietic.

Luat la ochi de agenţii siguranţei, Filimon a fost arestat atunci cînd tocmai ţinea o conferinţă despre lupta împotriva fascismului. La procesul care i-a fost înscenat şi-a spus răspicat crezul în faţa judecătorilor :

— A fi antifascist înseamnă a-ţi iubi cu adevărat patria. Şi asta nu-i o vină!...

Eliberat din închisoare după şase luni, Filimon Sîrbu nu numai că nu a slăbit, ci a intensificat activitatea lui politică de organizare şi mobilizare a oamenilor muncii la lupta pentru drepturile şi interesele lor vitale. Nici desele arestări şi „reţineri" la siguranţă, nici schingiuirile şi bătăile sălbatice în beciurile poliţiei nu l-au clintit în lupta lui dîrză.

După ce a făcut armata şi a fost deconcentrat Filimon — care devenise membru de partid — a venit în aprilie 1941 la Constanţa, lucrînd sub numele conspirativ de domnul „Liţu", spre a nu fi din nou dibuit şi urmărit de copoii siguranţei. El a fost sufletul a numeroase acţiuni de sabotaj împotriva pregătirilor febrile de război antisovietic din acea perioadă. Curînd după apariţia sa în oraş, în Constanţa s-au petrecut unele întîmplări care făceau mult sînge rău autorităţilor antonesciene. Pe pereţii caselor, pe garduri şi chiar pe clădirile ocupate de trupele germane au apărut manifeste care demascau rolul criminal al armatelor germane în România. Plicuri cu „Scînteia" ilegală treceau din mînă în mînă. O magazie militară germană a sărit în aer, 2.000 de paturi de puşcă lucrate în întreprinderile G.E.T.A. au fost în aşa fel fabricate încît erau cu totul de nefolosit.

La 22 iunie 1941, în duminica aceea îngrozitoare cînd ţara a fost tîrîtă în criminala agresiune antisovietică, un grup de utecişti, în frunte cu Filimon Sîrbu, s-a întîlnit pe malul mării, la un loc ferit pentru a stabili o seamă de acţiuni de sabotaj împotriva războiului. Filimon a propus să se organizeze o asemenea acţiune la uzina electrică încît aceasta să furnizeze curent şi în cazul unui atac aerian de noapte astfel ca luminile să rămînă aprinse şi aviaţia sovietică să poată bombarda depozitele germane de muniţii. Dar tocmai cînd uteciştii discutau aceasta, un grup de poliţişti, înştiinţaţi de un trădător, i-a înconjurat, arestîndu-i.

Patru tineri au fost condamnaţi la închisoare între 15—20 de ani. Filimon Sîrbu a fost condamnat la moarte. Magistraţii i-au propus să facă cerere de graţiere. Dar el nu s-a plecat în faţa călăilor şi a refuzat plin de mîndrie să ceară graţierea.

Intemniţat la Jilava, Filimon a luat parte pînă în ultima zi a vieţii sale la munca politică conspirativă, la cercurile învăţămîntului de partid ce funcţionau ilegal în închisoare.

Cu cuvintele „Internaţionalei" pe buze, Filimon Sîrbu a păşit neînfricat, la 19 iulie 1941, în faţa plutonului de execuţie. Atunci cînd călăii au vrut să-i lege la ochi, el a refuzat :

— Primesc moartea cu ochii deschişi ! Mor doar pentru o cauză dreaptă !

Şi mai puternic, mult mai puternic decît şuieratul gloanţelor care-i străpungeau pieptul tînăr, au răsunat ultimele cuvinte ale lui Filimon Sîrbu :

— Trăiască România Liberă ! Moarte fasciştilor !

România liberă, România oamenilor muncii eliberaţi din lanţurile exploatării, România pentru care s-a jertfit acum 15 ani şi tînărul comunist Filimon Sîrbu a devenit realitate. Noi nu ştim astăzi unde odihnesc osemintele tînărului erou comunist, dar poporul nostru, tineretul nostru i-au durat un monument minunat, nespus de trainic : amintirea scumpă. Filimon Sîrbu se află pretutindeni, cu noi, tinerii, constructorii ai socialismului, ca un imbold la fapte mari, ca un îndemn la înfrîngerea oricăror greutăţi, ca un exemplu de luptă plină de abnegaţie pentru cauza partidului, pentru cauza poporului muncitor !

„N-am primit sarcină de la raion"

Poate, dacă n-ar fi vorba despre citirea Documentelor celui de al II-lea Congres al U.T.M., răspunsul tovarăşului Victor Busală, secretarul comitetului organizaţiei de bază U.T.M. de la Intreprinderea poligrafică nr. 1, ar pleda în favoarea lui. In cazul acesta însă, răspunsul dat de el, după oarecari ezitări, nu justifică de loc lipsa de interes, de iniţiativă a acestui comitet faţă de citirea unor asemenea documente importante pentru organizaţia noastră cum sînt Cuvîntarea tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej rostită la Congres, raportul de activitate al Comitetului Central U.T.M., Rezoluţia congresului.

Au trecut mai bine de două săptămîni de cînd au fost publicate aceste documente dar nici pînă acum comitetul organizaţiei nu şi-a amintit ne-a luat nici o măsură pentru citirea lor.

Să admitem prin absurd că n-au făcut nimic în această privinţă pentru că n-au primit sarcină de la raion. In întreprindere însă se manifestă asemenea lipsuri pentru lichidarea cărora nu mai trebuia să se primească nici o sarcină. Pentru îmbunătăţirea muncii în diverse compartimente ale activităţii organizaţiei U.T.M. sarcinile au fost indicate foarte clar de Congres.

E de neînţeles atunci de ce în Intreprinderea poligrafică nr. 1 se mai găsesc şi astăzi, după Congres, brigăzi de producţie U.T.M. formal constituite. Iată de pildă brigada de la secţia legătorie-lux condusă de utemista Jana Anton. Comitetul m-a informat că această brigadă a fost reorganizată „nu de mult timp". Cum? Veţi înţelege singuri din cele ce urmează.

Cele opt membre ale aşa-zisei brigăzi de producţie U.T.M. sînt în acelaşi timp şi membre ale brigăzii sindicale care cuprinde pe toţi membrii secţiei. După cum mi-a mărturisit tov. Jana Anton, brigada lor se află în întrecere socialistă cu brigada de producţie U.T.M. de la secţia confecţii. Fiind lipsită de un program de lucru şi de un grafic de urmărire al realizărilor fiecăreia dintre ele, întrecerea îmbracă forma celui mai cras formalism.

Pentru lichidarea acestor deficienţe serioase de la cine oare trebuia să primească sarcină comitetul U.T.M.?

Iată încă un exemplu : Legătoarele Constanţa Sandu şi A. Ioniţă lucrează în întreprindere de aproape doi ani de zile. Ajutate de muncitori cu experienţă, deşi avînd ele însele multă dragoste şi interes pentru meseria pe care şi-au ales-o, calificarea lor a crescut. Ne întrebăm atunci de ce aceste două fete, şi încă multe altele, sînt ţinute în afara organizaţiei? Mai trebuia să se primească în această direcţie sarcină de la raion?

Trecerea neîntîrziat la citirea în colectiv de către toţi utemiştii şi ceilalţi tineri a Documentelor celui de al II-lea Congres al U.T.M. şi luarea unor măsuri eficace pentru înlăturarea lipsurilor existente, iată ce trebuie să facă comitetul organizaţiei de bază U.T.M. de la Intreprinderea poligrafică nr. 1 din Bucureşti. Nu încrucişarea braţelor şi aşteptarea unor sarcini de la raion, ci mai mult interes, mai multă iniţiativă pentru viaţa organizaţiei de bază.

L. F.

Luni 23 iulie încep să ruleze pe ecranele cinematografelor din Bucureşti două filme mult aşteptate de publicul nostru. Astfel, la cinematografele Patria, Bucureşti, Gh. Doja şi Alex. Sahia va rula seria I-a a producţiei franco-italiene „Roşu şi negru" realizată după celebrul roman al lui Stendhal. Tot la aceeaşi dată, îşi începe la cinematografele Magheru, Infrăţirea între popoare, Elena Pavel, V. Alecsandri, Doina, Arta şi Gh. Coşbuc seria spectacolelor filmul italian „Iartă-mă" şi documentarul romînesc „O problemă rezolvată".

Fotografia pe care o publicăm surprinde un moment din filmul „Iartă-mă".

NU COMPĂTIMIRE — CI MĂSURI

Zilele trecute, treburile m-au mînat spre clinica universitară de radiologie din Calea Griviţei. Fără să vrei, cînd spui clinică universitară, în minte îţi apare imaginea unei clădiri spaţioase şi luminoase, cu uşi şi ferestre vopsite în alb, utilată cu cele mai noi şi mai moderne aparate. Cunoşteam adresa exactă — Griviţei 4 — dar n-o găseam totuşi. Pe clădirea cu nr. 4 erau două inscripţii : clinica medicală şi clinica de chirurgie. Despre clinica de radiologie nici un indiciu. Am intrat totuşi în hol, unde o mulţime de oameni — surori, bolnavi în halate, pacienţi veniţi la consultaţii, medici — se învîrteau, împiedicîndu-se unii de alţii. Am întrebat pe cineva dacă n-a auzit de clinica de radiologie.

Am mers după indicaţie pînă în fundul culoarului. Acolo am deschis o uşă şi, dînd cu ochii de nişte aparate, am crezut că am pătruns din greşeală în vreunul din cabinete. Cineva din interior m-a strigat însă :

— Intră, tovarăşă. Aici e sala de aşteptare.

Nu mă înşelasem în întregime. Aparatul pe care l-am văzut era aparatul de radiografie dentară al clinicii care, neavînd loc în altă parte, a fost înghesuit aici.

Inghesuiala e un lucru cu care medicii, studenţii şi bolnavii ce vin aici s-au obişnuit. In toate încăperile, aparatele stau claie peste grămadă ; acolo unde s-a putut, chiar unele peste altele, din pricina spaţiului redus. In camerele obscure, aparatele nu se văd, se simt numai cînd te izbeşti de cîte unul. Aparatele se găsesc în holuri, săli de aşteptare, pe culoare, peste tot unde a fost un locşor cît de mic, liber. Filmoteca e împrăştiată peste tot. Negăsindu-se o cameră cît de mică pentru filmotecă, rafturile ei au fost „plasate" pretutindeni. Ca să găseşti filmul de care ai nevoie trebuie să fii înzestrat cu însuşiri de... detectiv.

Tovarăşul prof. doctor Teodor Niculescu, medicul şef al clinicii, împreună cu cei şapte asistenţi ai săi au un birou care merită o descriere amănunţită. Deschizi uşa şi încăperea în care ai pătruns îţi dă impresia unei cabine de lift. Mobilierul e foarte simplu. Un dulap al filmotecii, un birou mic şi vreo 5—6 scaune fără spătar, ca de bucătărie, care albastru, care galben, care nevopsit şi atîta tot. Aici, pe lîngă cei 7 asistenţi, vin adeseori şi studenţii pentru discutarea anumitor probleme, pentru examene sau lucrări practice. Imaginaţia nu mă ajută să-mi închipui cum încap atîţia oameni în această chichineaţă. Mirarea mea nu a mai avut margini cînd unul dintre asistenţi mi-a spus „Sîntem destul de mulţumiţi. Pînă acum cîtăva vreme, nu am avut nici atît. Ne-au trebuit doi ani ca s-o obţinem".

Aceeaşi înghesuială domneşte şi la clinica medicală, situată la ultimul etaj al clădirii. Cînd studenţii intră într-unul din saloane, se poate constata că numărul lor e mai mare decît cel al bolnavilor, astfel că numai cei mai norocoşi pot să examineze un bolnav...

Să vedem acum de ce stau lucrurile astfel.

In această clădire, nu prea mare, s-a mutat acum cîţiva ani clinica de chirurgie, care s-a instalat bine, ocupînd două etaje. Astfel că clinicii medicale, care a venit ulterior, nu i-a mai rămas decît ultimul etaj. Clinica de radiologie, care s-a instalat ultima, a fost înghesuită la parterul clădirii, împreună cu policlinica raională şi birourile administraţiei.

Apoi mai este ceva care face ca liniştea bolnavilor să fie tulburată. In aceeaşi curte mai există o clădire în care funcţionează cantina C.S.P., cantină pentru aproximativ 1.000 de persoane. Aprovizionarea zilnică cu alimente, ce se efectuează în zori, însoţită de zarva respectivă, apoi zgomotul pe care îl fac la prînz cei 1.000 de oameni venind şi plecînd de la cantină, creează un cadru dăunător pentru un spital. Această vecinătate este cu totul nepotrivită şi din punct de vedere sanitar.

Aşa cum se prezintă situaţia, există totuşi o soluţie : Cantina C.S.P. să se mute într-alt local (care a fost găsit şi este al Ministerului Energiei Electrice), iar vechiul local al cantinei să fie amenajat şi dat în folosinţă acestor clinici.

Se pare că C.S.P.-ul nu este de acord cu această soluţie, iar Ministerul Sănătăţii nu acordă problemei atenţia cuvenită. Grav e faptul că din cauza acestei situaţii suferă toate clinicile mai sus amintite, pentru care nu se face nimic. Tovarăşul ministru Dr. Voinea Marinescu, tov. Zahariade, medicul-şef al Capitalei, au fost indignaţi de situaţia în care funcţionează cele două clinici, dar lucrurile au rămas tot aşa.

Tovarăşii care lucrează în aceste clinici au nevoie de condiţii, nu de compătimire, lucru pe care îl aşteaptă de multă vreme fără rezultat.

Fără îndoială că tovarăşii din Ministerul Sănătăţii, ca şi cei din cadrul secţiei sanitare a Capitalei ştiu să vorbească în mod convingător despre necesitatea luării unor măsuri. Ar fi cazul însă ca ambele foruri să se ocupe cu mai multă stăruinţă de soluţionarea acestei probleme, mai ales că soluţia există şi aşteaptă să fie aplicată.

RODICA ŞERBAN

Zile însorite de vacanţă

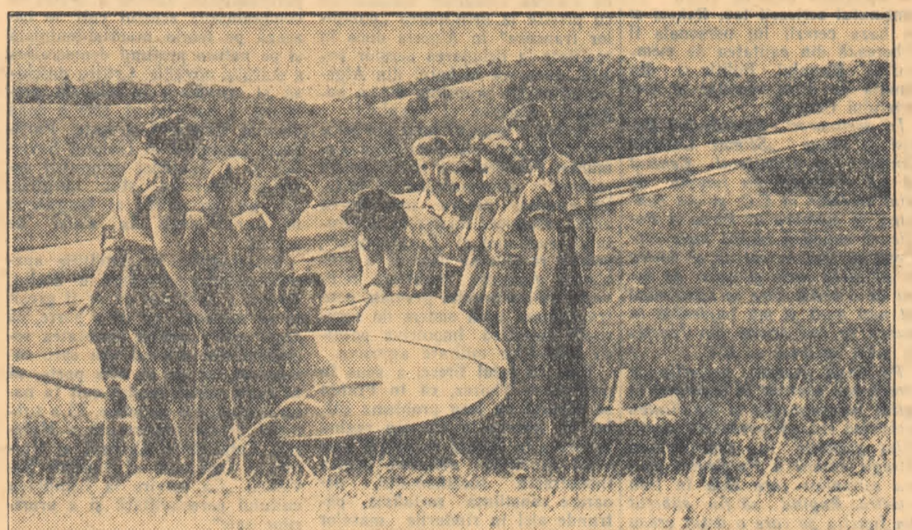
CONSTANŢA. — Elevii patriei noastre sînt în plină vacanţă. Pe litoralul mării, mii de copii din toate colţurile ţării îşi petrec zilele minunate ale verii în tabere şi colonii. Zilele acestea, în cele 4 tabere ale C.C.S. de la Mamaia a sosit o nouă serie de peste 1600 de şcolari. La tabăra nr. 2, cea mai mare din Mamaia, au sosit aproape 700 de elevi şi eleve de la şcolile din regiunile Ploeşti, Craiova, Piteşti şi din alte regiuni ale ţării.

Un grup de oameni ai muncii îşi petrec concediul de odihnă în staţiunile balneo-climaterice din Crimeea

Prin grija Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., în ziua de 18 iulie a. c. a plecat în U.R.S.S. un grup de 23 oameni ai muncii, fruntaşi în producţie, tehnicieni, artişti, activişti sindicali, profesori.

Cei 23 de oameni ai muncii din ţara noastră îşi vor petrece concediul de odihnă în frumoasele staţiuni balneo-climaterice din Crimeea, în cadrul schimburilor prieteneşti între Sindicatele celor două ţări.

(Agerpres)

Printre ramurile aviaţiei sportive, planorismul se bucură de o mare popularitate în rîndurile tinerilor. Aceasta pentru că e deosebit de plăcut ca zilele vacanţei sau ale concediului de odihnă să ţi le petreci în şcolile sportive de planorism, învăţînd să cunoşti tainele plutirii în văzduh.

In fotografie: la o şcoală sportivă de aviaţie, un grup de planorişti în jurul tinerei care se pregăteşte tocmai de decolare.

Să stăm de vorbă

Despre originea omului

Ca şi drumeţul de pe cărăruia ce şerpuieşte de-a lungul muntelui, care se opreşte şi priveşte în urma sa pentru a vedea drumul străbătut, tot aşa şi omul din vechime şi-a căutat capătul şi firul de drum de unde a pornit-o.

Din gura vechilor preoţi şi a bătrînilor el a ascultat povestea după care omul ar fi fost creat din lut, devenind prin voinţa zeilor stăpîn peste toate vieţuitoarele. Mii de ani el a crezut că primul om de pe pămînt avea acelaşi chip cu al său. Şi au trebuit să treacă mii de ani pentru ca în locul legendelor să se ridice tot mai puternic cuvîntul ştiinţei.

Incepînd cu marele învăţat Darwin, care a studiat speciile de vieţuitoare din natură şi a stabilit asemănările dintre ele, o serie întreagă de biologi au arătat şi dovedit originea omului din maimuţă.

Totuşi, chiar acum cînd teoria evoluţionistă nu mai poate fi pusă la îndoială din cauza numeroaselor dovezi ce stau mărturie, se mai aud voci care neagă adevărurile ştiinţifice. Dar ştiinţa înlătură cu putere orice încercare de a denatura adevărul asupra originii şi evoluţiei vieţii, a omului şi a societăţii.

Spre adresa primilor oameni

Şi acum să pornim spre adîncurile trecutului căutînd urmele omului primitiv. Nu e chiar atît de uşor să găseşti urmele primilor oameni care au locuit cîndva pe Pămînt. Vom face însă acest drum lung pentru ca la capătul lui să găsim dovada de netăgăduit a adevărului ştiinţific. Şi acum, să pornim.

Privim în jurul nostru. Vedem avioane, vapoare, trenuri, uzine uriaşe şi clădiri impunătoare. Sîntem în preajma omului din zilele noastre. Il cunoaştem destul de bine. Facem şi noi parte din familia lui.

Mergem mai departe. Trecem în goană prin vechile oraşe înconjurate de ziduri de cetate unde stau de strajă luptători în zale. Pătrundem şi mai adînc în trecut. Zărim apoi corăbii plutind încet în bătaia vîntului şi în mişcarea vîslelor trase de sclavi. Am ajuns în timpurile istoriei antice.

Mergem mai departe, către începuturile istoriei. Oamenii seamănă cu noi, dacă nu la felul de trai, cel puţin la înfăţişare. Pînă aici am urmărit firul lung de 5000 de ani al istoriei scrise. Mărturiile stau însemnate pe hîrtie, pe foi de papirus, pe piei de animale, pe table ceruite, pe cărămizi, pe pietre, sau pe oase de animale. De aici încolo începe greul. Date scrise nu mai avem.

Căutînd urme ale vechilor oameni ajungem prin străvechile peşteri ale Europei, unde pereţii de piatră au păstrat de-a lungul mileniilor desene interesante. Pe atunci oamenii nu ştiau să scrie. In schimb, ei desenau lucrurile şi fenomenele care-i impresionau mai mult. Astfel, ocupîndu-se cu vînatul, principala lor îndeletnicire ca să poată trăi, vom vedea pereţii peşterilor înfăţişînd întregi povestiri de vînătoare. Aflăm că astfel au trăit oamenii cu mult înaintea perioadei istorice. Pe aceştia ştiinţa i-a numit din cauza felului de locuinţe, „oameni din caverne". Aici îl putem întîlni şi pe strămoşul nostru primitiv ale cărui urme au fost găsite în peştera Cro-Magnon din Franţa. Este celebrul „om de cro-magnon". Deoarece asemănarea lui cu noi este destul de mare, el încă nu poate face dovada că ne tragem din maimuţă. Aşadar, să-l lăsăm în urmă.

Răscolind şi mai adînc scoarţa pămîntului pentru a găsi urmele lăsate de strămoşii noştri, aflăm alte dovezi. Sub numele de „fosile" cunoaştem părţi din corpurile unor vieţuitoare vechi de mii de secole. Ele s-au păstrat în straturile adînci şi pietroase ale pămîntului. Să mergem acum în căutarea acestor fosile.

In căutarea lor să poposim în valea rîului Neander din Germania, unde pe la mijlocul veacului trecut s-au găsit oase din scheletul aparţinînd unor oameni străvechi. Aceste oase au fost reconstituite şi s-a stabilit că aparţin unui tip de om prezentînd aspecte foarte asemănătoare omului, dar avînd în plus şi trăsături de maimuţă. El a trăit acum trei sute de mii de ani şi este în lanţul transformărilor, încă destul de apropiat de noi. Savanţii l-au numit „omul din Neanderthal". Pentru originea sa umană pledează şi faptul că alături de oase s-au găsit prin săpături mai atente urme de cenuşă şi unelte de piatră cu care desigur îşi uşura munca. Au fost găsite toporaşe, răzuitoare şi harpoane de undiţă. Cenuşa dovedeşte că omul din Neanderthal ştia să producă singur focul. Observîndu-i forma capului putem trage concluzia şi asupra dimensiunii creierului care la Neanderthalez putea să aibă 1200—1400 cm^3 (creierul omului actual atinge 1600 cm^3).

Tot în căutarea unui strămoş mai vechi al omului, aflăm că în Germania, la Heidelberg, au fost păstrate în straturile de nisip ale unei cariere părţi din scheletul unui om căruia ştiinţa i-a dat numele de „omul din Heidelberg". Asemănarea lui cu maimuţa e foarte mare. Dar pentru că lîngă el s-au găsit şi unelte de piatră, se poate vorbi totuşi despre el ca despre un om, fiindcă la baza existenţei sale stătea munca.

O altă descoperire importantă făcută în timpul din urmă este găsirea unor oase de om străvechi în China. Savanţii l-au denumit „Sinanthrop". Tot în cadrul lucrărilor ce se făceau în partea locului s-au găsit şi mii de scule : bolovani de rîu, bucăţi de pietre cioplite, coarne ascuţite şi cranii de cerb. Se pare că sinanthropul, care a trăit în urmă cu cinci sute de mii de ani, nu ştia să producă focul, dar îl folosea numai atunci cînd îl găsea în natură în urma incendiilor provocate de trăsnete. Acest „om" nu depăşea 1,5 m. înălţime şi avea creierul de 1150—1200 cm^3.

Dar cel mai vechi „oameni fosili" pe care i-au descoperit savanţii, sînt fosilele care fac parte din tipul „Pithecantropus" găsit în Java.

Asemănarea pithecantropului cu maimuţele e foarte mare. Studiindu-i oasele descoperite şi deci încheieturile, s-a putut presupune că el putea merge ridicat în două picioare.

Iată-ne în sfîrşit, ajunşi pe urma primilor oameni aflaţi la capătul de drum de unde au pornit prefacerile maimuţei în om.

Dovezile ştiinţei

In urma descoperirii fosilelor, care nu sînt altceva decît verigi în lungul lanţ al transformării maimuţei în om, teoria evoluţionistă nu mai poate fi pusă la îndoială. Originea omului din maimuţă prin transformări repetate este pe deplin confirmată. Singură, această dovadă ar fi suficientă pentru risipirea oricărei îndoieli. Dar ştiinţa e şi în posesia altor numeroase dovezi din care reiese limpede înrudirea omului cu maimuţele şi chiar înrudirea sa mai îndepărtată cu celelalte vieţuitoare.

Să urmărim pe rînd cîteva asemenea dovezi.

Inrudirea noastră cu gorila, cimpanzeul, gibonul şi urangutanul, denumite „maimuţe antropoide", din cauza asemănării lor cu omul, apare evidentă chiar de la prima vedere. Dacă în afara structurii corpului lor vom compara felul în care ele îşi exprimă emoţiile, vom vedea că ele plîng, rîd şi se bucură uimitor de asemănător omului. De asemenea studiind şi comparînd grupele sanguine ale maimuţelor de astăzi, observăm uimitoarea asemănare şi în această privinţă. Foarte interesant este şi faptul că dintre toate animalele existente, doar maimuţele se pot îmbolnăvi ca şi oamenii de scarlatină, poliomielită şi rugeolă. Asemănările lor cu noi sînt atît de mari încît nu greşim atunci cînd presupunem că într-un trecut îndepărtat, cu milioane de ani în urmă, strămoşul omului de azi era o maimuţă mare antropoidă, care s-a desprins din trunchiul maimuţelor şi a început să evolueze spre om.

O dovadă a începutului acestei evoluţii s-a găsit într-o peşteră din Africa de Sud. Acestei maimuţe vechi i sa dat din această cauză numele de „Australopithec", adică „maimuţa din sud". Australopithecul mergea în două picioare, aproape ca omul de azi. El ştia în plus să facă un lucru pe care nu-l face nici o maimuţă de astăzi : se alimenta cu carne. Carnea şi-o procura prin vînarea activă a animalelor, cu ajutorul beţelor, a pietrelor şi a oaselor rămase de la animalele mai mari. Australopithecul îşi eliberase mîinile şi trecuse la o formă nouă de viaţă, la muncă. Bineînţeles el nu a făcut acest salt de bună voie, ci a fost silit de împrejurări la această transformare întrucît împrejurul locului unde trăia nu mai existau păduri tropicale bogate în fructe, ci un deşert sărac în mijlocul căruia mişunau doar cîteva animale. Dovada că se hrănea cu carne o avem în faptul că în aceeaşi peşteră, alături de scheletele de Australopithec s-au găsit şi oasele animalelor ucise de el.

O altă dovadă a evoluţiei noastre din străvechile maimuţe o avem în comparaţia craniilor fosile aparţinînd diferitelor tipuri de oameni primitivi. Oasele capului s-au transformat în mod treptat evoluînd de la forma turtită a capului de pithecantrop la forma actuală a capului omenesc. Dezvoltarea continuă a capacităţii craniene pe care o putem vedea în urmărirea întregului lanţ de oameni fosili, vădeşte dezvoltarea continuă a creierului pînă la dimensiunile creierului de azi al omului.

Inrudirea mai îndepărtată a omului cu celelalte vieţuitoare o putem dovedi prin cîteva ciudăţenii, aşa numitele „atavisme" şi „rudimente".

Se întîmplă uneori ca din părinţi perfect normali să se nască un copil cu corpul acoperit în întregime de păr, cu degetele prelungite cu ghiare, cu un număr suplimentar de mameloane etc. Acestea se numesc „atavisme" şi sînt semnele unor strămoşi foarte, foarte îndepărtaţi. Alte ori, copilul se naşte cu o prelungire a şirei spinării, întocmai unei codiţe. Aceasta constituie un rudiment faţă de coada purtată de strămoşii îndepărtaţi ai omului, vechile maimuţe.

Embriologia, ştiinţa care se ocupă cu studierea tuturor etapelor de dezvoltare pornind de la oul fecundat şi pînă la noul născut, ne arată că în cursul evoluţiei sale embrionul urmează aceleaşi stadii pe care le-au urmat şi strămoşii. Cu alte cuvinte, urmărind dezvoltarea fătului de om, putem cunoaşte repetarea întregului şir de transformări prin care s-a ajuns de-a lungul nesfîrşitului lanţ al evoluţiei la specia umană.

Precum vedem, dovezile ştiinţei, atunci cînd afirmă că omul se trage din maimuţă, sînt de netăgăduit!

Din nou la drum...

Să continuăm acum cu călătoria noastră către cei dintîi oameni. Noi putem face — cu închipuirea — o călătorie în pădurile de nepătruns ce acopereau pe atunci faţa pămîntului.

Prin mulţimea de animale putem zări un grup de maimuţe zglobii. Să ne oprim şi să le privim „cu ochii minţii". Par destul de slabe. Au corpul acoperit cu păr şi stau în patru picioare. Merg mai multe la un loc şi sînt atente la cel mai mic zgomot, căci au mulţi duşmani. Se hrănesc cu fructele pe care le culeg din copaci şi pentru a le rupe, se ridică mereu în două picioare. Revin însă de îndată la vechea poziţie în patru picioare, căci trupul îşi pierde altfel echilibrul. Işi petrec toată viaţa printre crengile copacilor. Cu timpul se ţin din ce în ce mai uşor într-o poziţie verticală. Se obişnuiesc să se menţină într-un mers vertical şi lată-le de-a lungul mai multor generaţii învăţîndu-se cu noul mers. Sub influenţa felului lor de viaţă care cerea ca în timpul căţăratului mîinile să îndeplinească alte funcţiuni decît picioarele, ele încep să se servească de mîini, iar în mersul lor vertical, mîinile să devină libere. Prin aceasta, spune Fr. Engels, s-a făcut un pas hotărîtor în trecerea de la maimuţă la om.

Pasul hotărîtor fusese făcut. Mîna devenise liberă şi putea să dobîndească tot mai multă dibăcie. Odată dobîndită, dibăcia se moştenea şi se mărea din generaţie în generaţie. Dar mîna nu este ceva de sine stătător ; ea este doar un membru al unui organism întreg, extrem de complicat care începuse să se schimbe. Mîna devenise unealtă de muncă.

Dominarea naturii — scria Engels în broşura „Rolul muncii în procesul de transformare a maimuţei în om" — care a început odată cu dezvoltarea mîinii şi a muncii, lărgea necontenit în obiectele naturii însuşiri noi, necunoscute pînă atunci. Pe de altă parte, dezvoltarea muncii contribuia în mod obligatoriu la o legătură mai strînsă între membrii societăţii. Fiecare membru al societăţii înţelegea din ce în ce mai mult folosul activităţii în comun pentru fiecare din ei. Oamenii formaţi au ajuns la o stare cînd simţeau nevoia de a spune ceva unul altuia. Această necesitate a creat organul respectiv. Gîtlejul nedezvoltat al maimuţei se transformă pe calea modulaţiilor, treptat dar ferm, pentru alte modulaţii din ce în ce mai complexe. Organele gurii au învăţat treptat să pronunţe un sunet articulat.

La început munca, iar apoi vorbirea articulată împreună cu munca au fost cele mai importante stimulente sub influenţa cărora creierul maimuţei s-a transformat încetul cu încetul într-un creier omenesc care, cu toată asemănarea lui cu creierul maimuţei, îl întrece cu mult în mărime şi în perfecţie.

Ca urmare a muncii s-a schimbat şi felul de trai al primilor oameni. In munca lor ei încep să folosească primele unelte necesare vînatului şi pescuitului. Işi schimbă şi felul de alimentaţie. Carnea cu care începe să se hrănească omul, conţine principalele substanţe de care are nevoie corpul. Acesta a însemnat un nou pas pentru transformarea maimuţei în om. Fabricîndu-şi unelte, maimuţele îşi prind mai uşor prada şi-şi schimbă felul de hrană. Obişnuinţa de a consuma carnea alături de hrana vegetală a contribuit într-o mare măsură la creşterea forţei fizice, la dezvoltarea creierului şi la independenţa omului în formare. Incepînd cu munca, socotită condiţie indispensabilă a existenţei, noi avem în faţa noastră OMUL.

★

Astăzi, descoperirile ştiinţifice ne arată că universul nu este o creaţie a zeilor, că fiinţele vii au apărut pe Pămînt fără amestecul forţelor supranaturale, că animalele superioare au provenit din cele inferioare şi că strămoşii cei mai apropiaţi ai oamenilor au fost maimuţele străvechi.

Cunoscînd teoria evoluţionistă apare bătătoare la ochi falsa teorie a acelora care neţinînd seama de originea comună a oamenilor din străvechile maimuţe, susţin astăzi împărţirea oamenilor pe rase, trîmbiţînd teoria inegalităţii raselor. O asemenea teorie nu cuprinde nimic ştiinţific, ci e doar o încercare de îndreptăţire la dominaţie a unora ce se consideră „superiori" faţă de alţii socotiţi „inferiori" şi deci buni — după teoria lor — pentru a fi exploataţi.

Ştiinţa adevărată ne învaţă că micile deosebiri existente între rase, în ciuda culorii diferite a părului, a pielii, a formei capului, a urechilor, a nasului şi a graiului nu reprezintă decît rezultatul adaptării faţă de mediul diferit în care trăiesc şi ca atare nu trebuie să constituie o piedică în a socoti întreaga omenire ca făcînd parte din una şi aceeaşi mare familie.

Oricît de supăraţi ar fi cei ce refuză să se considere descendenţii străvechilor maimuţe, noi trebuie să le punem în faţa adevărul ştiinţei. Ei pot refuza cu încăpăţînare să-l recunoască pe Pithecantrop drept strămoşul comun al oamenilor, dar faptele rămîn fapte. Pe măsura răspîndirii ştiinţei înaintate, tot mai puţini oameni se lasă amăgiţi de legendele despre originea omului. Adevărurile descoperite de ştiinţă sînt de nebiruit!

MIRCEA ŞERBAN

Pentru continua întărire a colaborării dintre U. R. S. S. şi R. D. Germană

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: In seara zilei de 17 iulie, N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a oferit în Marele Palat al Kremlinului o recepţie în cinstea delegaţiei guvernamentale a Republicii Democrate Germane.

La începutul recepţiei tovarăşul N. A. Bulganin a ridicat un toast în cinstea lui Wilhelm Pieck, preşedintele R. D. Germane. Tovarăşul Otto Grotewohl a toastat în cinstea lui K. E. Voroşilov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. Au fost rostite toasturi în cinstea oamenilor de stat ale R.D. Germane şi U.R.S.S.

Apoi N. A. Bulganin a rostit o cuvîntare în care a spus printre altele:

Cuvîntarea lui N. A. Bulganin

Tovarăşe prim ministru,

Tovarăşi membri ai delegaţiei guvernamentale!

Salutîndu-vă pe dv., conducători eminenţi ai Republicii Democrate Germane, permiteţi-mi să exprim în numele guvernului Uniunii Sovietice profunda satisfacţie pentru faptul că tratativele noastre s-au încheiat prin realizarea unei înţelegeri în toate problemele discutate.

Se poate afirma fără exagerare că soarta păcii în Europa, atît în trecut cît şi în prezent, a depins şi depinde în mare măsură de felul în care s-au stabilit sau se stabilesc relaţiile dintre popoarele sovietic şi german. Putem constata acum că din momentul în care din voinţa poporului dv. a luat fiinţă Republica Democrată Germană, primul stat al oamenilor muncii germani din istoria Germaniei, relaţiile dintre ţările noastre au căpătat baza trainică a prieteniei şi colaborării reciproc avantajoase.

Oamenii muncii din R.D.G. privesc cu încredere viitorul şi, învingînd greutăţile care se ivesc, păşesc neabătut înainte pe calea aleasă de ei — construirea socialismului.

Sîntem convinşi că nu este departe ziua cînd succesele Republicii Democrate Germane, obţinute sub conducerea partidelor democratice unite în Frontul Naţional al Germaniei, vor face ca întregul popor german să vadă limpede superioritatea orînduirii socialiste şi marea ei forţă creatoare.

Vă urăm dragi prieteni mari succese în rodnica dv. activitate spre binele oamenilor muncii germani.

In cuvîntarea sa, tovarăşul Otto Grotewohl, primul ministru al R.D. Germane, a spus printre altele:

Cuvîntarea lui Otto Grotewohl

Permiteţi-mi să exprim în numele delegaţiei guvernului Republicii Democrate Germane cea mai sinceră recunoştinţă pentru primirea caldă şi cordială ce ni s-a făcut astăzi.

Tratativele noastre înseamnă începutul unei noi etape în relaţiile noastre, aş spune a treia etapă, socotind din anul 1945. Prima etapă a fost lichidarea fascismului şi eliberarea unor forţe politice care au căpătat posibilitatea să se dezvolte. Dezvoltarea acestor forţe politice democratice a permis crearea unui stat nou în Germania — statul muncitorilor şi ţăranilor.

Acest stat nou a fost consfinţit printr-un act juridic semnat la 20 septembrie 1955. Acest tratat ne-a dat recunoaşterea independenţei, suveranităţii şi neamestecului în treburile interne.

Pe baza dezvoltării relaţiilor dintre noi, pe baza acestui tratat, relaţiile noastre s-au dezvoltat într-o asemenea măsură încît am putut ajunge astăzi la cea de a treia etapă — etapa colaborării frăţeşti.

Cu ecoa colaborării frăţeşti noi deschidem legătura internă care există în orînduirile noastre de stat. Prin aceasta, noi cei din Germania, mergem pe o cale nouă.

Noi credem că drumul înţelegerii reciproce şi al colaborării frăţeşti va deschide poporului german mari perspective de prosperitate şi sîntem convinşi că poporul german îşi va da seama că tocmai calea înţelegerii reciproce şi a colaborării frăţeşti este singura cale care duce la pace şi democraţie, singura cale pe care trebuie să meargă poporul german. Aceasta este calea apropierii celor două state germane.

Protocolul semnat de noi reprezintă un mare ajutor economic pentru Republica Democrată Germană.

Acest ajutor ne va ajuta să mergem cu succes pe calea construirii socialismului. Acest ajutor ne creează posibilitatea de a duce tratative cu Germania occidentală şi va face ca întregul popor german să vadă limpede superioritatea socialismului. Iar aceasta se întemeiază în ultimă analiză pe relaţiile reciproce dintre statele noastre.

Sîntem încredinţaţi că acest tratat va convinge odată mai mult poporul german de necesitatea întăririi relaţiilor de prietenie cu Uniunea Sovietică.

Permiteţi-mi să ridic paharul pentru cauza noastră comună — pentru victoria socialismului!

*

Recepţia a continuat într-o atmosferă degajată, de sinceritate şi cordialitate.

A luat cuvîntul tovarăşul N. S. Hruşciov care a spus printre altele:

Cuvîntarea lui N. S. Hruşciov

Tovarăşi! Am avut o întîlnire foarte frumoasă şi sîntem bucuroşi că reprezentanţii poporului german şi am desfăşurat cu ei o activitate utilă.

Este plăcut să constatăm acest lucru. Dacă ar fi trebuit să desfăşurăm o asemenea activitate cu reprezentanţii unei alte ţări, nesocialiste, ar fi trebuit probabil să consumăm foarte multă cerneală şi, ceea ce este mai important, să pierdem timp, pentru a ajunge la asemenea rezultate pozitive. Tratativele noastre s-au desfăşurat şi s-au încheiat cu succes datorită faptului că noi şi prietenii noştri germani avem aceleaşi puncte de vedere.

Noi, comuniştii, conducătorii statului sovietic, considerăm mai presus de orice grija pentru binele poporului. Sîntem mîndri că sîntem comunişti, adepţi credincioşi ai învăţăturii lui Marx, Engels, Lenin. (Aplauze furtunoase).

Dar întrucît noi sîntem comunişti, sîntem şi cei mai consecvenţi internaţionalişti. Ne călăuzim după acest principiu. Trebuie să ajutăm pe fraţii noştri întru lupta de clasă, să-i ajutăm să obţină ceea ce ne dorim nouă înşine.

De aceea, tovarăşi, nu ne cruţăm forţele pentru ca popoarele să înainteze cu succes spre socialism. Vrem fericire nu numai pentru poporul nostru, ci şi pentru oamenii muncii din toate ţările, pentru clasa muncitoare, pentru ţărănime şi intelectualitate, pentru toţi oamenii asupriţi şi exploataţi.

Noi dorim mai ales succese popoarelor ţărilor care au şi păşit pe calea construcţiei socialiste. Succesele lor ne bucură mult şi sîntem mîndri de ele.

Ştiu că adesea se pune problema: dar ce-i cu reunificarea Germaniei? Germania este doar împărţită acum în două state independente — Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană.

Stăm ferm pe poziţia reunificării poporului german, împărţit în mod artificial în două părţi. Poporul german este un popor şi nu două. Intreaga chestiune se rezumă la felul cum poate fi asigurată reunificarea Germaniei.

Imperialiştii, monopoliştii vor reunificarea Germaniei pe baza constituţiei de la Bonn, adică pe baza lor capitalistă.

Republica Democrată Germană, desigur, nu poate fi de acord cu aceasta. Conducătorii Republicii Democrate Germane doresc, bineînţeles, reunificarea Germaniei pe o bază socialistă, adică pe baza pe care îşi construiesc statul.

Iată două poziţii.

Se poate ajunge oare astăzi la o înţelegere deplină în această problemă? După cît se pare, condiţiile pentru aceasta încă nu s-au copt. In această direcţie trebuie să se muncească mult şi să se dea dovadă de cea mai mare răbdare şi calm.

Dar a da dovadă de răbdare nu înseamnă a aştepta un moment cînd s-ar putea ceda cererilor imperialiştilor. Nu, noi stăm pe poziţiile coexistenţei paşnice, adică pe poziţiile care s-au format în cursul istoriei.

Fără îndoială că dacă germanii din Republica Democrată Germană şi din Republica Federală nu se vor înţelege, singuri, nimeni nu le va rezolva problema reunificării.

Conducătorilor statelor capitaliste occidentale le place foarte adesea să-şi numească ţările „lumea liberă". Dar aceasta este „o lume liberă" de care ne-am eliberat acum 39 de ani, iar în această perioadă am construit socialismul. Pe noi nu ne poate atrage astăzi nimic din lumea capitalistă, aşa-zisa „lume liberă" (Aplauze furtunoase).

După ce a vorbit despre falsitatea afirmaţiei personalităţilor burgheze cum că în U.R.S.S. nu există libertatea presei, N. S. Hruşciov a spus:

Imperialiştilor le place foarte mult să vorbească despre legile electorale democratice burgheze. Noi sîntem respecta şi aceste legi. Ca exemplu în această privinţă poate servi fie şi numai Guatemala (animaţie). Pe cea mai democratică bază a fost ales preşedintele Guatemalei, a fost ales guvernul acestei ţări. Unde se află ei acum? Ei nu mai există.

Cine nu-şi aminteşte cum preşedintele Guatemalei s-a adresat alarmat Consiliului de Securitate scriind despre primejdia care ameninţa cuceririle democratice ale poporului Guatemalei. In timp ce mesajele preşedintelui Guatemalei circulau prin cancelariile Organizaţiei Naţiunilor Unite, în Guatemala, ca urmare a amestecului străin, guvernul a fost zdrobit şi preşedintele a fost nevoit să fugă din ţara sa.

Sau să luăm următorul fapt. Acum doi ani, la conferinţa de la Geneva s-a realizat o înţelegere cu privire la ţinerea de alegeri libere în Vietnam. Timpul a trecut, dar aceste alegeri nu s-au ţinut nici pînă astăzi. De ce? Pentru că în Vietnamul de sud, şi-a întărit poziţiile un fel de stat democratic şi acum ţine în mînă această parte a Vietnamului.

Iată cum înţeleg monopoliştii democraţia. Aceasta este „lumea lor liberă".

După părerea monopoliştilor, lumea liberă constă în posibilitatea de a jefui în mod liber poporul, de a face totul după cum vor monopoliştii, şi nu masele muncitoare.

Noi trebuie să înţelegem bine şi să ţinem seamă de toate acestea.

După Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ale cărui hotărîri sînt salutate de către oamenii progresişti din întreaga lume, este discutată mult problema căilor diferite de trecere spre socialism în diferite ţări. Unii tratează această problemă astfel încît să obţină dezbinarea ţărilor lagărului socialist în vederea sfărîmării forţelor noastre. Ei se străduiesc să creeze terenul pentru ca ţările socialiste să fie dezbinate, să acţioneze izolat, pentru ca imperialiştii să se poată răfui mai uşor cu fiecare dintre ele în parte. Noi trebuie să ţinem seama de toate acestea şi să tragem concluziile necesare.

Trebuie să întărim solidaritatea frăţească dintre partidele comuniste şi muncitoreşti care stau pe poziţiile marxism-leninismului. Trebuie să căutăm contacte cu partidele socialiste şi celelalte partide muncitoreşti care nu stau pe poziţiile marxism-leninismului. In activitatea noastră putem stabili contacte cu aceste partide în problemele luptei pentru pace, pentru slăbirea încordării internaţionale, pentru lichidarea războiului rece.

Vom urma cu fermitate calea noastră şi nu ne vom lăsa intimidaţi de nici un fel de forţe. Avem nervi tari, avem răbdare să mergem ferm şi neabătut pe calea pe care ne-au indicat-o marii întemeietori ai comunismului ştiinţific—Marx-Engels-Lenin. (Aplauze prelungite).

Pe această cale merg acum numeroase ţări care construiesc socialismul. Rîndurile noastre de multe milioane de oameni sînt puternice şi monolite.

Deocamdată multe ţări capitaliste nu vor să stabilească contacte de afaceri cu Republica Democrată Germană. Aceasta nu este un fenomen nou. Se poate avea răbdare. Va mai veni timpul cînd aceste ţări vor bate ele singure la uşa voastră.

Statele Unite ale Americii nu au recunoscut Uniunea Sovietică timp de 16 ani. Acum ele nu recunosc Republica Populară Chineză. Totuşi din această cauză Republica Populară Chineză nu a încetat să existe, ea înaintează cu succes pe calea socialismului.

Dacă imperialiştii nu au fost în stare să sugrume ţara noastră în 1917, acum nu există forţe care să poată sugruma lumea socialismului. Numai nebunii îşi pot propune aşa ceva.

Lumea socialismului s-a transformat într-o forţă uriaşă. Lumea capitalistă mai reprezintă încă o forţă apreciabilă. Aceste două lumi pot şi trebuie să coexiste paşnic.

Tovarăşi!

Ridic paharul pentru prietenii noştri, pentru conducătorii Republicii Democrate Germane, pentru construirea cu succes a socialismului în Republica Democrată Germană!

Toastez pentru prietenia ţărilor socialiste, pentru întărirea lagărului nostru socialist.

Vom păşi înainte cu hotărîre spre comunism! Nu ne sperie de nimeni, nimeni nu este în stare să împiedice această înaintare atotbiruitoare. (Aplauze furtunoase şi prelungite).

Tovarăşul N. S. Hruşciov şi-a încheiat cuvîntarea în aplauzele prelungite ale celor prezenţi.

A luat apoi cuvîntul tov. Walter Ulbricht, care a spus printre altele:

Cuvîntarea lui Walter Ulbricht

Conferinţa noastră, tratativele noastre, s-au desfăşurat în spiritul legăturii strînse şi frăţeşti dintre popoarele statelor noastre. In Declaraţia comună se arată că statele şi popoarele noastre duc frăţeşte lupta pentru asigurarea păcii, pentru o pace trainică. Sîntem convinşi că Republicii Democrate Germane îi revine o răspundere deosebită, deoarece în apusul patriei noastre militarismul german ridică din nou capul.

Fără îndoială că războaiele pot fi evitate în Europa însă aceasta va necesita înfrîngerea militarismului german.

Delegaţia noastră guvernamentală este formată din miniştri care fac parte din cinci partide diferite, care, reunite în Frontul Naţional, au dus lupta pentru smulgerea din rădăcini a militarismului german. Pe o treime din teritoriul Germaniei acest lucru ne-a reuşit şi sîntem convinşi că întărind Republica Democrată Germană şi influenţa ei democratică şi paşnică asupra Germaniei occidentale, prin eforturile comune ale clasei muncitoare germane şi ale forţelor iubitoare de pace ale poporului german, militarismul german va putea fi înfrînt.

Conferinţa şi acordul dintre delegaţiile guvernului Uniunii Sovietice şi guvernului Republicii Democrate Germane marchează întărirea continuă a primului stat german cu adevărat iubitor de pace şi democrat. Acest acord ne va fi de mare ajutor în îndeplinirea celui de-al doilea plan cincinal al ţării noastre, care ne va ajuta să dezvoltăm prietenia în rîndurile poporului german, pentru întărirea poziţiilor luptătorilor pentru pace, să continue întărirea orînduirii democrat-populare şi a construirii socialismului. Ajutorul pe care ni-l acordă tovarăşii sovietici este expresia adevăratului internaţionalism socialist. O spunem aci fără ocol: lupta noastră în Germania pentru asigurarea păcii şi pentru construirea socialismului nu este o luptă ipocrită. Noi sîntem ţara cea mai apuseană din lagărul socialist, care construieşte socialismul.

Reprezentanţii guvernului de la Bonn declară că nu vor duce tratative cu noi. Ei strigă în gura mare acest lucru, dar, pe cît se pare, ei înşişi simt că se apropie timpul cînd vor avea loc tratative între cele două state germane.

Aceste tratative sînt inevitabile, şi ele vor veni, deoarece în rîndurile poporului german cresc forţele care doresc o Germanie iubitoare de pace.

Convorbirile noastre şi prezentul acord cu U.R.S.S. subliniază încăodată că politica guvernului de la Bonn urmărind transformarea Germaniei într-un stat participant la N.A.T.O., este sortită eşecului.

Republica Democrată Germană se întăreşte. Cresc forţele păcii şi în Germania occidentală.

Noi declarăm fără înconjur că guvernul Republicii Democrate Germane duce o politică corespunzătoare condiţiilor de dezvoltare în Germania. Aceasta însă nu micşorează faptul că noi ne simţim strîns legaţi de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, de partidele marxist-leniniste din celelalte ţări, şi în unitate frăţească cu ele ducem marea noastră luptă.

Propun să ridicăm paharul în cinstea eroicului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, a Comitetului său Central şi pentru sănătatea primului său secretar Nikita Sergheevici Hruşciov.

Tov. Otto Nuschke — vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi preşedinte al Uniunii creştin-democrate a rostit apoi o cuvîntare înflăcărată în care a spus printre altele:

Cuvîntarea lui Otto Nuschke

Dragi prieteni! Mîine ne întoarcem acasă şi vom fi întrebaţi: Ce aţi făcut la Moscova?

La aceasta vom da un răspuns scurt, dar foarte convingător. Am adus o contribuţie la cauza păcii. Sensul acordului pe care l-am încheiat astăzi constă în a întări flancul de vest al marelui front al păcii. Nu l-am întărit însă din punct de vedere militar. L-am întărit din punct de vedere moral şi economic. Şi acest mare lagăr trebuie să fie întotdeauna, pentru ca pe frontul şi pe flancurile sale să nu se formeze locuri slabe. Adversarii noştri, imperialiştii, au o metodă proprie. Folosind cuvintele lui Schiller, ea ar putea fi calificată drept stupidă, dacă sensul ei nu ar fi tot atît de odios. Sîntem, de exemplu, povăţuiţi să sacrificăm pe tovarăşii noştri. Ulbricht, sau social-democraţii declară că ei vor lupta pentru pace, dar nu vor să ducă această luptă împreună cu comuniştii. In Germania occidentală comuniştii constituie avangarda luptătorilor pentru pace, şi se pune acum în perspectivă că se sacrifica această avangardă de hatîrul „ochilor frumoşi" ai lui Adenauer. Aceste sfaturi nu fac decît să scoată în relief faptul că acela care doreşte pacea, trebuie să găsească calea spre mijloacele care duc spre pace. De aceea în caz contrar, oamenii care se pronunţă pentru pace sînt mincinoşi.

O piatră de încercare a constituit-o introducerea serviciului militar în Germania occidentală. Cei care vor pace, nu pot înfăptui în acelaşi timp militarizarea. In vorbe Adenauer spune că şi el este pentru dezarmare. Dar, el vorbeşte ca începe dezarmarea cu recrutarea a 500.000 tineri în armată şi cu cheltuirea sumei de 50 miliarde mărci pentru înarmare. Aceasta este o „bună introducere" în dezarmare.

Nu, dragi prieteni, noi, ştim prea bine că pacea nu poate fi asigurată decît în cazul unirii tuturor forţelor care vor pacea.

Ne aflăm aici împreună cu tovarăşii noştri sovietici. Ştim că lupta pentru pace se află în mîini bune, sigure. Şi, de aceea, rog să se toasteze pentru marele front al păcii condus de Uniunea Sovietică.

Au mai rostit scurte cuvîntări H. Loch, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al R.D. Germane, preşedintele Partidului liberal-democrat din Germania; P. Scholz, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, vicepreşedinte al Partidului democrat-ţărănesc din Germania şi Lothar Bolz, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Afacerilor Externe al R.D. Germane, preşedintele Partidului naţional-democrat din Germania.

Recepţia s-a desfăşurat într-o atmosferă caldă şi cordială.

De peste hotare

Plenara C. C. al P. M. U. P.

VARŞOVIA 18 (Agerpres). — PAP transmite: La 18 iulie 1956 au început lucrările celei de a 7-a plenare a C.C. al P.M.U.P.

Plenara a aprobat următoarea ordine de zi:

1. — „Situaţia economică şi politică şi principalele sarcini ale partidului" — raportor Edward Ochab;

2. — „Principiile conducătoare ale planului cincinal 1956—1960" — raportor Jozef Cyrankiewicz;

3. — Probleme organizatorice.

După prezentarea raportului cu privire la „Situaţia economică şi politică şi principalele sarcini ale partidului" au urmat discuţiile la raport.

Dezbaterile plenarei continuă.

Tov. Ernő Gerő a fost ales prim secretar al C. C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria

BUDAPESTA 18 (Agerpres) — M.T.I. transmite: La 18 iulie s-a deschis la Budapesta plenara Comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria. Raportul cu privire la primul punct de pe ordinea de zi — probleme organizatorice — a fost prezentat de Andras Hegedus. Comitetul Central a adoptat următoarea hotărîre:

Comitetul Central constatînd meritele tovarăşului Matyas Rakosi în mişcarea muncitorească ungară şi internaţională, în lupta pentru un viitor mai bun al poporului ungar, pentru o Ungarie socialistă este de acord cu conţinutul scrisorii tov. Rakosi şi pe baza cererii lui personale îl eliberează din calitatea de membru al Biroului Politic şi din funcţia de prim secretar al Comitetului Central.

In scrisoarea tovarăşului Rakosi se spune: „Stimat Comitet Central, rog Comitetul Central să mă elibereze din funcţia de prim secretar al C.C. şi din calitatea de membru al Biroului Politic. O cauză a cererii mele este aceea că sînt în cel de al 65-lea an al vieţii mele şi sufăr de doi ani de o boală care se agravează tot mai mult şi mă împiedică în munca ce îmi revine din funcţia de prim secretar al C.C.

Pe lîngă aceasta, greşelile pe care le-am săvîrşit în legătură cu cultul personalităţii şi legalitatea socialistă crează conducerii partidului greutăţi în concentrarea întregii atenţii a Partidului asupra sarcinilor care stau în faţa noastră. Rugînd să fiu eliberat din funcţia pe care o deţin vreau să slujesc marea cauză a Partidului nostru, a poporului muncitor, a socialismului.

RAKOSI MATYAS"

Comitetul Central a ales în unanimitate ca prim secretar pe tovarăşul Erno Gero.

La cel de al doilea punct de pe ordinea de zi, plenara Comitetului Central a ascultat raportul Biroului Politic al C.C. „Intr-un partid unit pentru democraţie socialistă". Raportul cu privire la acest punct de pe ordinea de zi a fost prezentat de Erno Gero, prim secretar al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria.

Deschiderea celui de al 14-lea Congres al P. C. Francez

LE HAVRE 18 (Agerpres). — La 18 iulie, în clădirea Municipalităţii oraşului Le Havre s-a deschis cel de al 14-lea Congres al Partidului Comunist Francez. La Congres participă 1600 de delegaţi şi oaspeţi din partea partidelor comuniste şi muncitoreşti frăţeşti din diferite ţări. La congres au sosit de asemenea numeroşi ziarişti francezi şi străini.

Ordinea de zi a congresului cuprinde următoarele puncte:

Pentru progresul social, pentru pace şi măreţia naţională a Franţei (raportor — Maurice Thorez);

Municipalităţile în slujba maselor de oameni ai muncii (raportor — Jacques Duclos);

Alegerea organelor conducătoare ale partidului.

Raportul cu privire la prima problemă de pe ordinea de zi a fost prezentat de Maurice Thorez, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Francez care a fost întîmpinat cu aplauze furtunoase de delegaţii la congres.

„Pentru progresul social, pentru pace şi măreţia naţională a Franţei"

PARIS 18 (Agerpres). — TASS transmite raportul prezentat la cel de al XIV-lea Congres al P.C.F. de Maurice Thorez, secretar general al C.C. al P.C.F. intitulat „Pentru progresul social, pentru pace şi măreţia naţională a Franţei".

In raportul său, Maurice Thorez a subliniat în primul rînd faptul că de la Congresul a XIII-lea al Partidului Comunist Francez, nu au trecut decît doi ani dar în această perioadă s-au petrecut mari schimbări în situaţia internaţională şi în Franţa.

După ce a vorbit despre întărirea forţelor lagărului socialismului şi despre coeziunea ţărilor care fac parte din zona păcii, Maurice Thorez a trecut la analiza situaţiei economice şi politice din Franţa.

Thorez a trecut în continuare la problema pauperizării clasei muncitoare franceze şi a ţărănimii franceze, ocupîndu-se de creşterea impozitelor şi intensificarea ofensivei monopolurilor capitaliste împotriva maselor muncitoare.

Thorez a expus apoi fondul problemei algeriene, subliniind că cererea cercurilor colonialiste cu privire la menţinerea „poziţiilor franceze" în Algeria duce în realitate la lichidarea acestor poziţii, deoarece războiul din Algeria adînceşte prăpastia dintre popoarele Algeriei şi Franţei.

Thorez a spus că unul din ţelurile principale ale Partidului Comunist Francez este lupta pentru reducerea armamentelor şi forţelor armate, pentru interzicerea armei atomice, împotriva proiectului reacţionar al „Euratomului", pentru rezolvarea paşnică a problemei germane, împotriva reînvierii militarismului german, pentru crearea unui sistem de securitate colectivă, împotriva politicii blocurilor militare agresive.

Este cu totul firesc, a spus în continuare Thorez, **că în Franţa se discută pe larg problema căilor de trecere la un nou regim, deoarece în Franţa de astăzi s-au creat condiţiile obiective pentru instaurarea socialismului, deoarece conştiinţa socialistă pătrunde aici în rîndurile maselor de milioane ale oamenilor muncii.**

Amintind hotărîrile Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în această problemă Thorez a subliniat că recunoaşterea diversităţii căilor de trecere la socialism în diferite ţări nu înseamnă cîtuşi de puţin o revizuire a teoriei marxiste. Este vorba de a se ţine seama cu stricteţe de situaţia schimbată şi nu de a se pune sub semnul întrebării principiile marxism-leninismului. Thorez a expus tezele teoretice fundamentale ale clasicilor teoriei marxist-leniniste în problema victoriei socialismului şi a vorbit despre problemele actuale ale mişcării muncitoreşti în Franţa. El a arătat posibilitatea unirii claselor în jurul clasei muncitoare a ţărănimii muncitoare, a intelectualităţii şi a meseriaşilor, adică a majorităţii covîrşitoare a poporului Franţei.

Raportul prezentat de Maurice Thorez

Pe această cale parlamentul poate fi transformat dintr-un instrument de dominaţie al burgheziei într-un mijloc de exprimare a adevăratelor năzuinţe ale maselor populare. Chiar acum comuniştii şi socialiştii dispun aproape de majoritatea voturilor în Adunarea Naţională.

Thorez a spus că imediat după eliberarea Franţei, partidul comunist a propus partidului socialist să formeze împreună guvernul. Conducătorii socialiştilor însă au respins în acea perioadă această propunere, iar ulterior au început să sprijine activ politica atlantică.

Una din condiţiile creării frontului unic este activitatea neobosită a comuniştilor pentru organizarea şi mobilizarea maselor, pentru educarea lor în spiritul marxism-leninismului.

Trecînd la problema cultului personalităţii, Thorez a arătat că condamnarea acestui cult se bazează pe teoria marxist-leninistă şi pe natura profund democratică a statului sovietic. Critica deschisă şi curajoasă în această problemă, a declarat el, este o nouă dovadă strălucită a forţei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a trăiniciei orînduirii sovietice. Nici un stat burghez, nici un om politic al burgheziei nu s-ar fi decis la astfel de acţiuni.

Referindu-se la condiţiile apariţiei cultului persoanei lui Stalin, Thorez a subliniat că ar fi greşit să se considere pe de o parte, că acest cult a abătut societatea socialistă din drumul său spre comunism, iar pe de altă parte, să se caute sursa acestui cult în natura orînduirii sovietice. El a subliniat uriaşa importanţă a Hotărîrii Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice „Cu privire la lichidarea cultului personalităţii şi a urmărilor sale".

In continuare Thorez s-a oprit asupra problemelor interne de partid.

După Congresul al XIII-lea, a declarat el, forţele partidului nostru au crescut. Consolidarea poziţiei sale, ca primul partid din Franţa, a fost confirmată de alegerile pentru consiliile generale care au avut loc în 1955.

Partidul nostru a continuat să păşească înainte, a spus Thorez, pentru că el a fost pregătit pentru luptă de hotărîrile Congresului al XIII-lea. Linia elaborată de Congresul al XIII-lea a dat imbold năzuinţelor maselor populare spre schimbarea politicii şi spre unificarea tuturor forţelor democratice şi naţionale.

Partidul nostru, a continuat Thorez, şi-a precizat de asemenea politica faţă de ţărănime. In activitatea sa la sate, partidul comunist se sprijină în primul rînd pe muncitorii agricoli, precum şi pe micii proprietari şi fermieri.

El apără toate revendicările ţărănimii care nu contravin intereselor clasei muncitoare. **In prezent, clasa muncitoare cere tot mai hotărît recunoaşterea rolului său de clasă conducătoare nouă a naţiunii. Dar ea poate obţine acest rol şi poate cuceri puterea numai printr-o alianţă mai strînsă cu ţărănimea muncitoare.**

Comitetul Central urmăreşte de asemenea cu atenţie problemele care se ivesc în legătură cu situaţia intelectualilor, meseriaşilor, micilor comercianţi şi a tuturor claselor orăşeneşti mijlocii.

Thorez a vorbit în continuare despre lupta partidului pentru drepturile democratice, pentru apărarea caracterului laic al şcolii, în sprijinul revendicărilor tineretului şi ale tuturor păturilor muncitoare ale populaţiei.

Raportorul a arătat necesitatea lichidării lipsurilor în activitatea politică a partidului, al căror rezultat a fost atitudinea oportunistă a unor tovarăşi, care au căzut sub influenţa propagandei duşmane.

O lipsă serioasă este sectarismul care aduce mari prejudicii activităţii partidului, în special eforturile sale în opera de unire a clasei muncitoare. Sînt tovarăşi care nu înţeleg schimbările care se produc sub influenţa evenimentelor în concepţiile oamenilor muncii socialişti sau consideră că aceste schimbări sînt prea lente şi caută să ridice la rangul de teorie propria lor nerăbdare.

Aceste tendinţe dăunătoare s-au ivit în special în legătură cu votul grupării noastre parlamentare din 12 martie şi din 5 iunie. (In primul caz în legătură cu acordarea de împuterniciri speciale guvernului Guy Mollet în problema algeriană, iar în al doilea caz — cu privire la politica generală a guvernului — N. R.). Poziţia deputaţilor noştri care au votat pentru guvern în primul caz şi s-au abţinut în cazul al doilea a fost dictată de grija principală: de a menţine posibilitatea dezvoltării largi a frontului unit cu muncitorii socialişti, în special pentru încetarea războiului din Algeria şi rezolvarea paşnică a problemei algeriene. Aceste acte parlamentare cer tuturor activiştilor noştri şi tuturor organizaţiilor noastre mari eforturi în scopul unităţii de acţiune a maselor populare, în numele triumfului politicii păcii.

Thorez a arătat că din punct de vedere organizatoric este o lipsă în activitatea partidului faptul că se acordă încă prea puţină atenţie creşterii numerice a partidului. Mai sînt încă regiuni industriale în care există prea puţine celule de partid sau nu există deloc.

Thorez i-a chemat pe comunişti să contribuie prin toate mijloacele la difuzarea presei comuniste şi să îmbunătăţească munca educativă în rîndurile femeilor şi tineretului.

Trecînd la problemele privind mişcarea internaţională comunistă şi muncitorească, Thorez s-a pronunţat pentru întărirea solidarităţii internaţionale.

Thorez şi-a exprimat regretul în legătură cu relaţiile care s-au creat între Partidul Comunist Francez şi Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia în urma greşelilor şi acuzaţiilor nedrepte la adresa acesteia din urmă. Thorez a declarat că este necesară o întîlnire între delegaţiile celor două partide pentru restabilirea relaţiilor frăţeşti între ele.

In încheiere Thorez a spus:

De 35 de ani poporul francez urmăreşte activitatea partidului său comunist. Astăzi sîntem ferm convinşi că calea pe care ne-am angajat în 1920, la chemarea lui Lenin, a fost o cale justă.

La muncă tovarăşi, pentru ca Partidul Comunist să devină tot mai puternic!

La muncă — pentru înaintarea cu toate forţele unite spre socialismul eliberator!

Raportul lui Maurice Thorez a fost întîmpinat cu aplauze furtunoase. Delegaţii şi oaspeţii au cîntat Internaţionala.

Cu aceasta, şedinţa de dimineaţă a Congresului a luat sfîrşit.

(Sublinierile aparţin redacţiei)

„Tineretul este împotriva serviciului militar"

BONN 18 (Agerpres). Potrivit informaţiilor de presă, comisia Bundesratului pentru problemele apărării a început examinarea proiectului de lege privind introducerea serviciului militar care va fi discutată în şedinţa plenară la 20 iulie. Ziarele vest-germane relatează că în aceste zile mişcarea de protest împotriva introducerii serviciului militar obligator ia amploare în R.F.G. La Stuttgart a avut loc un mare miting al muncitorilor din construcţii împotriva introducerii serviciului militar şi a restrîngerii activităţii de construcţii în favoarea reînarmării. La acest miting, pe care agenţia vest-germană D.P.A. îl denumeşte „cea mai puternică demonstraţie de pînă acum a muncitorilor din construcţii din Germania occidentală" — au participat peste 30.000 de muncitori din construcţii din Baden-Wuerttemberg, Renania-Palatinat, Hessa şi Bavaria. Mitingul s-a desfăşurat sub lozincile: „Tineretul este împotriva serviciului militar", „Pensii în loc de serviciu militar", „Puterea noastră stă în unitate".

Manifestaţie la München (Germania occidentală) împotriva politicii de militarizare.

Prima întrevedere Tito—Nehru—Nasser

BRIONI 18 (Agerpres). Taniug transmite: In după-amiaza zilei de 18 iulie, după orele 15, a avut loc pe insula Brioni prima întrevedere între preşedintele Republicii egiptene, Gamal Abdel Nasser, preşedintele R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz Tito şi primul ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru.

In cursul acestei întrevederi reprezentanţii celor trei ţări au procedat la un schimb de vederi privitoare la cele mai actuale probleme internaţionale.

Inainte de începerea tratativelor, cei doi preşedinţi şi primul ministru şi-au exprimat satisfacţia de a se fi întîlnit la Brioni.

În 24 de ore

PEKIN 18 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 18 iulie, Mao Ţze-dun, preşedintele Republicii Populare Chineze a adresat tovarăşului Petru Groza Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne un mesaj de simpatie. In mesaj se spune:

„Aflînd despre boala dumneavoastră poporul chinez şi eu personal, profund îngrijoraţi, vă adresăm cele mai sincere sentimente şi vă dorim din toată inima însănătoşire grabnică".

BERLIN — La 18 iulie s-a întors la Berlin, venind din Moscova, după tratative duse cu delegaţia guvernamentală a Uniunii Sovietice, delegaţia guvernamentală a Republicii Democrate Germane în frunte cu O. Grotewohl, primul ministru al R.D. Germane.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.65.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52